

Phần 6

Chương 23

- **Ừ**... tao thích cô ấy. Từ cái nhìn đầu tiên. Tao cũng không biết vì sao ngay lúc đầu gặp cô ấy tao đã có chút gì đó rất ấn tượng. Hình như trong quá khứ tao và cô ấy có chuyện gì đó mà tao không thể nhớ ra được. Thiên Bảo vừa uống vừa nói thật cho Gia Huy biết.

- Đúng là tao không nghĩ sai về mày. Từ cách mày quan tâm tới Nhã Kỳ. Đến cái tính cách lạnh lùng của mày với bất kỳ đứa con gái nào cũng đã thay đổi. Nhưng sự thay đổi đó của mày chỉ xảy ra khi mày ở bên cạnh Nhã Kỳ. Tao nói đúng không. Gia Huy có lẽ là người hiểu Thiên Bảo nhất.

- Ừ... không hổ danh là bạn thân của tao. Mày giống như đi guốc trong bụng tao nhỉ? Thiên Bảo có lẽ rất vui vì Gia Huy đã hiểu và biết hết những suy nghĩ trong anh.

- Mà mày không nhớ gì về quá khứ của mình à? Gia Huy vẫn luôn là người quan tâm đến Thiên Bảo nhất.

- Tao đã cố nhớ lại mọi chuyện nhưng tao càng cố gắng bao nhiêu thì nỗi thất vọng lại hiện lên bấy nhiêu. Càng cố nhớ thì đầu tao như đau buốt. Và chuyện trong quá khứ cũng không thể nào làm tao hình dung lại được. Anh nói trong nỗi buồn đầy tuyệt vọng.

- Nếu như đã không thể nhớ lại mọi chuyện thì mày đừng nhớ lại nữa. Hãy để mọi chuyện dừng lại tại đây và bắt đầu một cuộc sống mới ở tương lai. Anh khuyên nhủ Thiên Bảo.

- Ừ... Tao cũng phải tiếp tục mà sống thôi. Mà thôi đừng nói đến chuyện này nữa. Chuyện gì đến thì cũng sẽ đến. Tao cũng không thể nào ngăn nó lại được. Có lẽ Thiên Bảo không muốn nhắc đến những chuyện này.

- Thôi uống đi... Rồi lát tao với mày làm tân nữa. Ok. Gia Huy đưa ly rượu ra.

- Ok... Cũng lâu rồi tao với mày đi chơi. Hôm nay phải chơi cho đã đi... Tao có đem theo chìa khóa khu biệt thự đó. Lát điện Kelvin nữa. Cũng lâu rồi tao chưa đến đó. Thiên Bảo như rất đồng tình với ý kiến mà Gia Huy nói.

- Ok mày... Quay đi. Gia Huy cười đáp lại anh.

Cũng không phải là đi đâu xa mà bọn họ đến một khu biệt thự ở ngoại thành. Nơi đây gần biên nên mỗi lúc có chuyện gì cả ba người bọn họ lại rủ nhau ra đây chơi... và uống bia nói chuyện. Dù có chuyện gì cũng nói ra để được tâm

sự... và còn rất nhiều chuyện khác nên họ luôn tới đây mỗi khi mệt mỏi vì công việc... hay là những chuyện buồn.

Một ngày nữa lại đến... mọi vật cũng không có gì thay đổi. Cũng như Nhã Kỳ và Minh Thư hai người cũng đang chuẩn bị đi học giống như mọi ngày. Đóng cánh cửa lại hai người cùng bước những bước chân quen thuộc trên hành lang khu căn hộ. Nhưng hôm nay Nhã Kỳ như cảm nhận được có một thứ gì đó khác khác so với mọi hôm. Cô như bước những bước chân bắt đầu ngẩn và chậm lại để có thể giải quyết những suy nghĩ trong mình. Nhưng cô cũng nhanh chóng nhận ra cái sự khác biệt đó. Là sự thiếu vắng hình ảnh của một người mà sáng nào cũng đứng đối diện để chờ cô đi học. Cô chợt nhận thấy điều đó. Ánh mắt cô như trĩu xuống. Cái bóng dáng cao cao luôn xuất hiện trước mặt cô mỗi lúc cô vui hay buồn... lúc cô gặp nguy hiểm... là anh. Cô đang nhớ đến anh sao? Tại sao khi không thấy anh cô như cảm thấy một cảm giác trống vắng cứ ở trong mình. Không biết từ khi nào cô nhận ra rằng anh đã chiếm một vị trí nào đó ở trong cô.

Ánh mắt cô đảo qua đảo lại nhìn xung quanh để kiểm hình ảnh của anh nhưng đáp lại một ánh mắt trông chờ của cô cũng chỉ là hình ảnh của những người đi qua đi lại nhưng không phải là anh... người mà cô đang ao ước gặp lúc này. Cô chợt lấy điện thoại ra bởi cô nghĩ anh sẽ nhắn tin cho mình... nhưng không. Không có một tin nhắn nào từ anh. Nó như làm cô cảm thấy thất vọng hơn. Những tin nhắn chúc ngủ ngon của anh mỗi tối hay những tin nhắn chào buổi sáng của anh mọi hôm đều có nhưng hôm nay thì không có một thứ gì. Điều đó càng làm cho cô như cảm thấy buồn và tuyệt vọng hơn.

Minh Thư thấy ánh mắt Nhã Kỳ cứ đảo mắt xung quanh rồi lại nhìn vào chiếc điện thoại của mình. Ánh mắt của Nhã Kỳ có chút gì đó man mác nỗi buồn.

- Nhã Kỳ cậu có sao không vậy? Minh Thư vội quay qua hỏi Nhã Kỳ khi cô chợt nhận ra được điều đó.

- Ồ... không có gì đâu. Nhã Kỳ cố nói rồi nở một nụ cười gượng gạo. Nhưng có lẽ nụ cười đó Minh Thư thừa biết rằng chỉ là một nụ cười lấy lệ vì nó đã thể hiện qua ánh mắt của Nhã Kỳ.

- Cậu đang tìm ai à? Minh Thư hỏi tiếp.

- Đâu?... Nhã Kỳ vội phản ứng nhanh.

- Anh Thiên Bảo hôm nay không đi học đâu. Anh ấy đi chơi cùng anh Huy và Kelvin rồi. Có lẽ Minh Thư đã hiểu rõ mọi chuyện. Minh Thư như cảm thấy có gì đó rất vui.

Nghe Minh Thư nói vậy Nhã Kỳ cũng không phản ứng gì. Chỉ là sự im lặng cứ tiếp tục bao trùm lên cô.

- Tại trường QUÍ TỘC.

- Ê mày sao hai hôm nay hai con nhỏ đó không đi cùng anh Huy và anh Kelvin nữa. Cô gái thứ nhất.

- Chắc là bị đá rồi. Cô gái thứ hai.

- Cầu mong là vậy. Hai nhỏ đó mà bị đá tao về mở tiệc ăn mừng. Cô gái thứ ba.

- Cầu trời là vậy. Bị đá đi rồi anh Bảo sẽ là của tao. Cô gái thứ nhất.

Nhiều cuộc bình luận lại vang lên khi mọi người trong trường nhận thấy Nhã Kỳ đi cùng Minh Thư chứ không phải là sánh bước cùng Thiên Bảo như mọi hôm.

- Chị ơi... hình như hôm nay anh Bảo không đi học. Một con nhỏ đàn em của Bảo Quyên nhanh chóng chạy lại nói với Bảo Quyên.

- Vậy à... đây đúng là một cơ hội tốt cho tao trả thù nó. Nó dám làm tao bẽ mặt trước toàn trường à. Vậy thì tao sẽ cho nó nếm cái cảm giác đó như thế nào. Bảo Quyên hai tay chấp vào nhau trông rất căm thù.

- Chị định làm gì? Nhỏ đó thắc mắc hỏi Bảo Quyên.

- Lại đây... tao nói cho nghe. Mày cứ làm như thế này cho tao...

- Vâng em biết rồi. Em đi làm ngay đây.

Trong giờ học.

- Ôi... cái sợi dây chuyền của mình đâu rồi? Bảo Quyên vội nói to lên làm cả lớp nhanh chóng dồn sự chú ý vào cô.

Bà giáo viên đang dạy phải ngừng lại chuyển ánh mắt của mình mới vừa phát ra tiếng kêu đó.

- Có chuyện gì vậy? Bà cô lên tiếng.

- Thưa cô. Em bị mất sợi dây chuyền. Bảo Quyên hoảng hốt nói với bà cô. mặt cô nai đến hết mức có thể.

- Em nhớ lại xem em có để chỗ nào không? Bà cô bước đến chỗ của Bảo Quyên.

- Em để ở trong cặp. Lúc đầu giờ em vẫn còn đeo nhưng vì do lúc đó cái móc trong sợi dây bị tuột nên em đã gỡ ra và bỏ vào cặp. Không biết có bạn nào thấy mà lấy nó không? Bảo Quyên vội vã chảy nước mắt. Vừa khóc vừa nói với bà cô.

- Sợi dây chuyền đó có quý giá không? Bà cô nói tiếp.

- Dạ... sợi dây chuyền đó đáng hai chỉ vàng. Nhưng mà có một hạt kim cương rất quý giá ạ. Em thì em cũng không quý gì tiền đáng giá với sợi dây. Nhưng đây là sợi dây chuyền mà trước khi mất bà em đã để lại cho em ạ. Cô ơi cô giúp em kiếm sợi dây chuyền đó với. Nếu như ba em biết em làm mất sợi

dây đó chắc em chết mất. Mà em còn mang tội bất hiếu vì không thể giữ sợi dây đó. Cô ơi giúp em với. Vừa nói Bảo Quyên vừa khóc. Nhìn cô như thế này ai cũng phải thấy tội nghiệp cho cô. Bởi nhìn mặt cô bây giờ rất nai. Nai không thể tả nổi.

- Cô hỏi thật... nếu như có bạn nào lỡ lấy sợi dây chuyền của bạn thì cho bạn xin lại đi. Cô sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Em nào có thì hãy tự giác đi. Bà giáo viên quay qua nói với cả lớp. Nhưng trong lớp vẫn không ai nói gì. Vẫn là sự im lặng.

- Mình biết là lớp mình gia đình ai cũng khá giả nhưng có bạn nào lỡ lấy đồ của mình thì cho mình xin lại đi. Mình sẽ không làm lớn chuyện lên nhưng nếu để mình tìm được thủ phạm thì lúc đó mình chắc bạn ấy sẽ không được ngồi trên ghế của trường này nữa và không những vậy mà các trường khác cũng không nhận đâu. Bởi các bạn cũng biết thế lực của gia đình mình rồi. Vì vậy các bạn hãy tự giác đi. Bảo Quyên tự tin nói trước lớp về thế lực của gia đình mình. Nhưng đó cũng chỉ là do cô nói thôi. sự thật là gia đình cô đang gặp khó khăn rất nhiều. Phải đối diện với nguy cơ phá sản là rất cao.

Cả lớp có người cảm thấy đồng cảm với Bảo Quyên vì trình độ diễn xuất của cô dường như đã đạt đến trình độ xuất sắc.

Bà cô cũng đã hết cách nên để Bảo Quyên làm gì thì làm.

- Nếu như các bạn đã không thành thật thì mình sẽ lục cặp từng người. Lúc đó mình nghĩ chắc các bạn sẽ không thể chối nữa. Và thủ phạm sẽ lòi ra và mình sẽ khiến người đó giống như lúc này mình nói.

Nói rồi cô nhanh chóng đi lục cặp từng người trong lớp. Có lẽ cô đang âm mưu gì đó. Và cô cũng là người biết rõ rằng sợi dây chuyền đó đang ở trong cặp ai. Nên cô nhanh chóng lục cặp mọi người một cách sơ qua cho lấy lệ vì cặp của mọi người không phải là mục tiêu của cô.

Đến người cuối cùng trong lớp. Có vẻ lần này cô rất hứng thú với chiếc cặp còn lại. Đây cũng là chiếc cặp của Nhã Kỳ. Thấy thế Bảo Quyên nhanh chóng đi lại phía cuối lớp. Cô định cầm lấy chiếc cặp của Nhã Kỳ lên nhưng đã bị Nhã Kỳ chặn lại không cho Bảo Quyên cầm lên. Thấy thế Bảo Quyên nói to lên cho mọi người cùng nghe.

- Nhã Kỳ sao cậu lại không cho mình lục cặp cậu. Không lẽ... nói tới đây Bảo Quyên lại dừng lại. Nhưng trong đầu cô thì cô đang nở nụ cười đầy mãn nguyện. Vì Nhã Kỳ làm như vậy cô lại được dịp nghỉ ngơi.

- Ai cho cậu lục cặp tôi khi chưa sự cho phép của tôi. Nhã Kỳ hai tay đan vào nhau ngồi đối diện với Bảo Quyên.

- Mình chỉ là xem cậu có lấy sợi dây chuyền của mình không thôi. Bảo Quyên bắt đầu nai tơ.

- Tôi nói là tôi không lấy. Cậu nghe chưa. Nhã Kỳ mắt liếc nhìn Bảo Quyên.

- Minh chỉ là muốn kiểm chứng rõ hơn thôi. Nếu sự thật cậu không lấy thì cậu cho mình xem đi. Như vậy mình sẽ không nghi ngờ cậu và lúc đó cậu cũng sẽ không sao. Hay là cậu sợ mình lật tẩy hành vi của cậu. Bảo Quyên được lúc nói bóng gió Nhã Kỳ.

- Nhưng xưa nay tôi không thích người khác đụng vào đồ của mình. Nhã Kỳ vẫn giữ khăng khăng chiếc cặp của mình.

- Nhã Kỳ... cậu làm như vậy mình không thể nào mà không thể nghi ngờ cậu được. Bởi vì cậu là người cuối cùng trong lớp mình rồi. Mọi người trong lớp đều không lấy nhưng mà còn mình cậu thì mình không chắc. Cậu cho mình lục cặp đi để mình biết kết quả. Bảo Quyên tỏ ra mình rất tội.

- Thưa cô em nghi ngờ bạn Nhã Kỳ lấy sợi dây chuyền của em. Bởi vì em biết bạn Nhã Kỳ thuộc gia đình cũng không khá giả gì. Em không có ý xúc phạm gì nhưng bạn ấy cũng chỉ là trẻ mồ côi nên không được dạy dỗ từ nhỏ vì vậy bạn ấy có khả năng làm những chuyện trái với lương tâm. Bảo Quyên chuyển sang nói với bà cô.

- T... á... t...

Nhưng những lời Bảo Quyên vừa cất lên thì cô đã bị một cái tát giáng xuống từ tay Nhã Kỳ. Một cái tát chỉ cần nghe tiếng thôi cũng biết là nó mạnh như thế nào rồi. Cái tát đó chứa đầy sự căm hận của Nhã Kỳ vào đó.

- Tôi căm bạn xúc phạm đến bố mẹ tôi. Bố mẹ tôi có dạy tôi hay không thì tôi cũng tốt hơn cái loại người có cha mẹ dạy dỗ mà đi nói bậy rồi vu oan cho người khác với lại nghĩ ra nhiều trò vu oan đó. Bạn có tư cách gì mà nói ba mẹ tôi như thế. Chưa chắc ai hơn ai đâu. Mà trẻ mồ côi thì đã sao. Bộ trẻ mồ côi thì có tội à. Đùng nghĩ mình có ba mẹ thì có thể đem những đứa trẻ mồ côi ra khinh miệt. Nói như bạn thì đứa trẻ mồ côi nào cũng làm những chuyện ăn cắp vu oan đó à. Nhã Kỳ nói nhưng mắt cô như ẩn chứa gì đó. Cả lớp chứng kiến cảnh đó được một phen thoát tim ra ngoài. Ai cũng hỏi hớp...

- Bạn... nếu như bạn không lấy thì việc gì không cho mình lục cặp? Bảo Quyên tức nói không nên lời nhưng cô cũng nhanh chóng tìm cách lục cặp Nhã Kỳ, bởi cô chắc chắn rằng sợi dây chuyền của mình đang nằm trong cặp của Nhã Kỳ.

- Vậy nếu như ở trong đây không có sợi dây chuyền thì sao. Nhã Kỳ cũng nói lại Bảo Quyên đầy vẻ cương quyết.

- Nếu như trong đây không có sợi dây chuyền thật tôi sẽ quỳ xuống xin lỗi vì đã xúc phạm bạn. Bảo Quyên xem ra chắc chắn sợi dây chuyền đang ở trong cặp Nhã Kỳ. Cô kiên quyết nói không một chút suy nghĩ.

- Nhưng nếu trong đây có sợi dây chuyền thì cậu định làm sao. Bảo Quyên nói tiếp.

- Nếu như trong này có sợi dây chuyền thật thì tùy bạn. Thích tôi làm gì thì làm. Nhã Kỳ cũng không chần chừ mà nói lại ngay. Không một chút do dự.

Thấy kế hoạch của mình đã đúng như kế hoạch. Bảo Quyên cười thầm trong lòng nói tiếp.

- Mình muốn cậu tự động quỳ xuống xin lỗi mình và nhanh chóng cuốn gói rời khỏi trường này để cho ngôi trường QUÍ TỘC danh giá này sẽ không chứa chấp cái loại ăn trộm. Bảo Quyên vội cười thầm đắc chí.

Cả lớp rất hồi hộp chờ xem ai lấy sợi dây chuyền. Ánh mắt ai cũng đổ dồn về hai người bọn họ.

- Để cho công bằng và không mất công mọi người nghĩ mình vu oan cho cậu. Mình sẽ nhờ một bạn lại lục cặp cậu. Bảo Quyên nghĩ sợi dây chuyền nằm ở trong đó nên dù cô có nhớ ai lục đi nữa thì sợi dây cũng đã ở trong đó.

- Được thôi. Nhã Kỳ không có ý kiến gì.

- Ngọc Hân cậu lục cặp giúp mình được không. Bảo Quyên quay qua nhờ Ngọc Hân (lớp trưởng).

- Ồ... mình qua đây. Nói rồi Ngọc Hân nhanh chóng bước đến cuối lớp. Ngọc Hân bước từng bước mà cả lớp cứ ngỡ như là từng tích tắc cuối cùng để quyết định tất cả. Ai cũng ngóng chờ kết quả.

Cô bạn Ngọc Hân nhanh chóng đến cuối lớp nơi Nhã Kỳ đang ngồi để lục cặp Nhã Kỳ. Cả Nhã Kỳ và Bảo Quyên đều ngóng chờ. Dường như ai cũng có những suy nghĩ riêng trong mình. Đến bà giáo viên cũng không khỏi hồi hộp. Bà ta cũng bước xuống phía dưới để xem kết quả. Còn đám học sinh thì cứ nhón nháo lên.

Ngọc Hân cứ lục từng ngăn này sang ngăn khác cho đến khi ngăn cuối cùng trong cặp... ai cũng trong chờ vào cái ngăn cặp định mệnh đó...

- Trong cặp Nhã Kỳ đúng là có một sợi dây chuyền. Ngọc Hân nói khi đã kiểm tra cặp của Nhã Kỳ xong.

- Học sinh trong lớp lại bàn luận sôi nổi. Còn về phần Bảo Quyên có lẽ cô rất hài lòng với kết quả này. Cũng đúng thôi vì cô là người bày ra cái trò này mà. Cô liếc ánh mắt đầy mãn nguyện sang Nhã Kỳ. Nhưng Nhã Kỳ không phản ứng gì.

- Cậu nên thực hiện lời hứa đi chứ. Bảo Quyên nhanh chóng nhắc lại lời giao ước lúc nãy.

Chương 24

Dường như bây giờ Bảo Quyên rất vui vì cuối cùng thì cô cũng có thể đuổi được Nhã Kỳ ra khỏi trường.

- Nhưng mà hình như đây không phải là sợi dây chuyền mà Bảo Quyên nói lúc nãy. Ngọc Hân lại nói lên càng thu hút bao nhiêu ánh nhìn của tất cả học sinh trong lớp.

- Cậu nói không phải gì. Bảo Quyên nhanh chóng hỏi Ngọc Hân.

- Cậu nói là dây chuyền của cậu làm bằng vàng còn có mặt là làm bằng kim cương nhưng đây là sợi dây chuyền làm bằng vàng trắng và lại mặt sợi dây chuyền là chữ M mà. Ngọc Hân giờ mới nói rõ.

Cả bọn trong lớp lại ò lên. Họ lại đảo mắt nhìn lấy khuôn mặt đơ như cây cơ của Bảo Quyên lúc này. Cô nhanh chóng dứt lấy sợi dây chuyền mà Ngọc Hân đang cầm.

- Chắc là do hoảng quá nên mình đã nhớ lộn đến sợi dây chuyền khác. Nhưng đây chính là sợi dây chuyền của mình mà. Nhã Kỳ mình không ngờ là cậu lại có thể đi lấy sợi dây chuyền của mình. Nếu như nhà cậu có thiếu thốn hay có khó khăn gì thì chỗ bạn bè cậu nói rồi mình giúp cho chứ làm người ai lại đi làm những chuyện tán tận lương tâm như thế này. Bảo Quyên nói một lèo với Nhã Kỳ.

Tất cả học sinh trong lớp như không hiểu chuyện gì. Cứ mắt chữ O miệng chữ A khi nghe Bảo Quyên nói vậy.

Nhã Kỳ này giờ chỉ im lặng không nói tiếng nào nhưng giờ thì cô mới lên tiếng.

- Cậu có chắc đây là sợi dây chuyền của cậu không.

- Chắc. Đây chính là sợi dây chuyền của mình. Ở đây còn có chữ M này. Đây là tên của bạn trai mình. Bảo Quyên nhanh chóng bịa ra.

- Thế người yêu của cậu tên Minh à. Nhã Kỳ cố ý nói mỉa mai Bảo Quyên vì đây là sợi dây của Nhã Kỳ. Và cái chữ M đó cũng là tên của Nhật Minh. Đây là sợi dây mà Nhật Minh đã đặt người làm. sợi dây này đã ở cùng cô suốt 10 năm rồi. Từ ngày mà Nhật Minh sang Mỹ. Đây cũng là vật kỷ niệm chứng minh cho tình yêu của hai người. Nhã Kỳ đeo sợi dây có chữ M và Nhật Minh thì đeo sợi dây chuyền có chữ K.

Nghe Nhã Kỳ hỏi vậy Bảo Quyên không chần chừ mà trả lời tiếp.

- Ừ... người yêu của mình tên là Minh. Cậu biết rõ thế nhỉ.

Sự im lặng lại bao trùm lên...đến cả bà cô cũng không biết nói gì.

- Kia chẳng phải là sợi dây mà lúc nãy Bảo Quyên miêu tả hay sao. Trong học bàn..... Một bạn HS trong lớp vội kêu lên khi thấy sợi dây nằm ở trong ngăn bàn của Bảo Quyên. Và cái giọng nói đó đã làm mọi người nhanh chóng chú ý đến nơi phát ra nó. Rồi không ai bảo ai bao nhiêu ánh mắt lại rủ nhau đổ dồn về phía ngăn bàn của Bảo Quyên.

Do bà cô đang đứng gần bàn học của Bảo Quyên nên bà ta đã nhanh chóng đưa tay vào và cầm lấy sợi dây chuyền.

- Một sợi dây chuyền đúng như lời miêu tả của Bảo Quyên lúc nãy đã nằm gọn trên tay của bà cô. còn về phần Bảo Quyên thì cô như cứng họng khi thấy sợi dây chuyền đó.

- Bảo Quyên đây là gì vậy. Bà cô hỏi Bảo Quyên rồi giờ sợi dây chuyền ra trước mặt cô.

- Dạ... em cũng không biết nữa. đây mới chính là sợi dây chuyền của em ạ. Lỡ đâm lao rồi thì phải theo lao nên cô vẫn nhận sợi dây chuyền của Nhã Kỳ là của mình.

- Em đừng nói dối nữa. mọi người ở đây không phải phải là con nít lên ba lên 4 để cho em có thể lừa gạt hết lần này rồi đến lần khác đâu. Lúc nãy em nói sợi dây chuyền của em làm bằng vàng rồi còn có kim cương giống như sợi dây chuyền mà tôi đang cầm trên tay đây. Rồi em còn xúc phạm tới gia đình Nhã Kỳ. Nói bạn không được cha mẹ dạy dỗ rồi còn nghi ngờ linh tinh và có những giao ước gì đó. Rồi đến khi Ngọc Hân tìm được sợi dây chuyền khác trong cặp của Nhã Kỳ thì em lại nói là do em nhớ lộn đến sợi dây chuyền ở nhà. Rồi em còn bịa chuyện nói là sợi dây đó do người yêu em tặng. Thế còn sợi dây ở trong hộp bàn em là gì đây. Em mau bịa nhanh lên rồi nói cho tôi nghe với. Lúc trước tôi nghe mọi người khen em đẹp ở bên ngoài qua bài văn đó. Đẹp đến nỗi tôi mê chết mất. Nhưng mà giờ thì tôi còn biết một điều là em đẹp từ hình thức bên ngoài lẫn nội tâm em ở bên trong. Không hổ danh là hot girl của trường. Đẹp một cách toàn diện. Tôi thấy em nên đi học Nhã Kim đi. Đi học cái vẻ đẹp thuần khiết của Nhã Kim rồi so sánh mà áp dụng vào mình ấy. Chứ đừng có đẹp theo cái kiểu của em. Tôi nói thật là em không được một góc nào của Nhã Kim cả. Và nếu là một người biết giữ lời hứa thì em nên thực hiện lời hứa của mình đi. Chắc tôi không cần phải nói lại cho em nghe nữa chứ. Bà giáo viên nói một lời làm cho ai cũng nín thin để nghe. Nhất là đối với Bảo Quyên. Miệng cô không thể nói được gì. Đúng hơn là những lời nói lúc nãy hoàn toàn đúng với cô.

Mặc dù lúc này cô rất muốn rời khỏi đây để có thể trốn tránh mọi ánh mắt dèm pha của mọi người nhưng cô không thể làm gì hơn là phải cuối đôi chân của mình xuống đất. Cô bắt đầu quỳ xuống khuôn mặt cô lúc này như tái đi. Cô không dám ngẩng mặt mình lên.

- Nhã Kỳ... mình xin lỗi vì đã nghi oan cho cậu và còn xúc phạm đến gia đình cậu. Mong cậu nể tình chúng ta là bạn mà bỏ qua cho mình. Bảo Quyên miệng nói vậy thôi chứ trong lòng cô như đang chứa đầy hận thù. Xem ra càng ngày cô càng hận Nhã Kỳ.

- Cậu thật lòng à. Nhã Kỳ lên tiếng nói.

- Ừ... mình thành thật xin lỗi cậu. Bảo Quyên lại nai với khuôn mặt của mình.

- Thôi được rồi. Mình cũng không muốn làm to chuyện lên. Xem như chúng ta hòa nhé. Nhã Kỳ vội nở nụ cười tươi như hoa rồi nhẹ nhàng đỡ Bảo Quyên vậy.

- Em mau mà sửa lỗi lầm của mình đi. Nhã Kỳ đã khoan dung như vậy rồi. Nhã Kỳ làm như vậy xem ra rất được lòng mọi người trong lớp. Ai cũng thấy sự khoan dung độ lượng của Nhã Kỳ.

Mọi người nhanh chóng ổn định lớp.

- Tôi đã nói rồi. Nhất định tôi sẽ khiến cô phải trả giá. Như vậy vẫn chưa thấm thía gì đâu. Còn nhiều phần đang đợi cô lắm. Hy vọng cô sẽ có đủ sức khỏe để chơi với tôi tới cùng. Và cũng đừng có chơi mấy cái trò bản đồ với tôi. Tôi sẽ làm nó quay trở ngược vào cô đó. Nhã Kỳ nghĩ thầm rồi nở nụ cười nửa miệng.

- Ê tui mà xem gì chưa. Cô gái một.

- Xem gì mà. Cô gái hai.

- Lên Confession đi. Có chuyện mới kìa. Cô gái ba.

- Cái gì đây. Cô gái một.

HOT GIRL BẢO QUYÊN VU OAN VIỆC MẮT CẤP DÂY CHUYỀN VÀ CÒN XÚC PHẠM ĐẾN BỐ MẸ NHÃ KỲ NÊN ĐÃ BỊ NHÃ KỲ TẮT CHO MỘT TAI.

NHƯNG SỰ THẬT THÌ NHÃ KỲ KHÔNG HỀ LẤY VÀ HOT GIRL BẢO QUYÊN PHẢI QUỲ XUỐNG VÀ XIN LỖI NHÃ KỲ.

ĐÂY LÀ HÌNH ẢNH GHI LẠI SỰ VIỆC. BÊN DƯỚI CÒN CÓ ĐOẠN VIDEO GI LẠI TẤT CẢ MỌI VIỆC. MỌI NGƯỜI CÙNG XEM ĐỂ BIẾT ĐƯỢC NÉT ĐẶC SẮC CỦA HOT GIRL BẢO QUYÊN.

748 LIKE 104 CMMT khoảng 15 phút

- Con nhỏ Bảo Quyên tưởng mình là hot girl à... xin lỗi chứ em chỉ là một con đĩ không hơn không kém.

- Tội Nhã Kỳ ghê... trẻ mồ côi không có tội đâu chị.

- Ý mình nhà già rồi thích xúc phạm ai cũng được à.

- Chưa được một góc của chị Nhã Kim mà bày đặt xưng là hot girl.

- Mình cực kết lời bình luận của bà cô giáo.

- Nhìn Bảo Quyên đâu có đẹp bằng Nhã Kỳ đâu. Mình thấy Nhã Kỳ dễ thương ghê.

- Nhỏ đó nói được cái miệng cho ngon vào... tưởng làm được gì hóa ra là phải quỳ xuống xin lỗi Nhã Kỳ...

- Nhã Kỳ nhìn dễ thương ghê... kết chị này ghê.
- Bảo Quyên mình thấy bạn không nên tự xưng là hot girl thì được hơn đó. Hot girl như bạn chỉ làm ô uế trường QUÍ TỘC mà thôi.
- Cứ thích tự xưng mình là hot girl. Nhưng thật ra thì xấu quắc. Không dễ thương được một nửa của Nhã Kỳ.
- Mình thấy Nhã Kỳ có nét gì đó giống giống chị Nhã Kim.
- Lúc trước cứ nghĩ Nhã Kỳ lạnh lùng nhưng giờ thấy bé dễ thương ghê.
- Khó 10 có bé Nhã Kỳ và bé Minh Thư dễ thương ghê...
- Hot girl như Bảo Quyên chỉ toàn làm nên những chuyện kinh hoàng.
- Mà cái danh hiệu hot girl này cũng do tự bà đặt thôi, nói thật là bà chả xứng. Mình thấy mọi người nên tổ chức cuộc bình chọn đi.

Biết bao nhiêu là bình luận. Đa số mọi người trong trường không đồng ý với việc làm của Bảo Quyên và còn bôi xấu cô, còn về Nhã Kỳ mọi người đều đồng cảm với cô.

Tại sân sau trường.

- Không ngờ kế hoạch diễn ra hơn cả chúng ta mong đợi. Minh Thư mỉm cười nói sang Nhã Kỳ.
- Chắc cô ta không thể ngờ. Nhã Kỳ cũng đang rất vui.
- Cô ta cũng chỉ có thể nghĩ ra những cái trò bản đó thôi. Minh Thư.
- Mà cũng may là cậu phát hiện ra sợi dây chuyền đó trong cặp mình. Nếu không thì chắc mình đã trúng bẫy cô ta rồi. Nhã Kỳ
- Nhưng cậu cũng đã không vừa khi nhĩ ra cái trò chơi bản lại cô ta. Minh Thư.
- Đó là do mình học từ cô ta thôi. mình cũng không nghĩ đến việc quay video lại. Nhã Kỳ.
- Mình cũng chợt nhớ ra thôi. chắc là giờ bạn nào cũng cầm điện thoại trên tay. Và cái trang confession giờ chắc có nhiều người truy cập lên. Còn về Bảo Quyên chắc đang tức lắm. Minh Thư.
- Với tính tình của cô ta mà không tức mới là chuyện lạ. Không ngờ cậu hiểu ý mình ghê. Nhã Kỳ.
- Như vậy mới là bạn của cậu được chứ. Minh Thư
- Mà sợi dây chuyền có chữ M là của Nhật Minh à. Minh Thư hỏi tiếp.
- Sao cậu biết. Nhã Kỳ hỏi lại Minh Thư.
- Lúc nãy mình nghe cậu hỏi Bảo Quyên người yêu cậu là Minh à. Nên mình đã nghĩ rồi.

- Ủ đó sợi dây chuyền cặp của mình và Nhật Minh. Mình giữ một sợi có chữ M còn Nhật Minh thì giữ sợi dây có chữ K. Nhưng mà giờ thì chắc chỉ còn một mình mình đeo nó. Nhã Kỳ kể lại việc dây chuyền cho Minh Thư. Nước mắt cô lại rơi, sự ra đi của Nhật Minh lại làm cô nhớ đến biết bao nhiêu kỷ niệm rất đỗi quen thuộc mà cả đời này cô không thể nào quên được.

- Nhã Kỳ à. Nhật Minh không muốn cậu sống mà nhớ về quá khứ mãi đâu. Cậu hãy tiếp tục sống và còn sống thay cho phần cậu ấy nữa. và nhất định cậu phải sống hạnh phúc hơn trước để Nhật Minh không cảm thấy có lỗi khi rời bỏ cậu đi về thế giới bên kia. Nhật Minh luôn muốn cậu hạnh phúc chứ không phải cứ khóc như thế này đâu. Vì vậy cậu nhất định phải hạnh phúc. Minh Thư nói với Nhã Kỳ có lẽ nói thì vậy thôi nhưng phải làm sao để Nhã Kỳ có thể quên đi Nhật Minh đây. Minh Thư khẽ ôm Nhã Kỳ vào lòng.

- Mình nghe đây. Thiên Bảo áp điện thoại vào.

- Gia Huy có đi cùng cậu không. Nhã Kim nhanh chóng hỏi.

- Có nó đang ngủ đây. Bọn mình đang ở khu biệt thự ngoại thành. Mà cậu gọi có chi không. Thiên Bảo

- Cậu nói Gia Huy là khi nào dậy thì gọi cho mình nhé. Mà cậu lên confession đi. Nhã Kim.

- Ủ. Mình biết rồi. Vậy thôi nghe.

Chương 25

- **É** mà dậy gọi điện cho vợ mà y kia. Thiên Bảo gọi Gia Huy dậy.

- Ủ... điện thoại tau hết bin rồi. Mượn điện thoại cái. Mà hôm qua uống nhiều quá giờ đầu tau cũng còn đau ê ảm. Kelvin đi đâu rồi. Gia Huy cũng cố mở đôi mắt nặng trĩu của mình.

- Ai biểu mà y với thằng Kelvin uống như điên chi. Giờ thì sưng rồi mở mắt không ra. Rửa thôi khỏi mở luôn đi. Đó Kelvin nằm luôn trên ghế kia. Thôi điện thoại cho Nhã Kim kia. Hình như vợ mà y lo lắng cho mà y lắm đó. Điện thoại này. Nói rồi Thiên Bảo đưa điện thoại của mình cho Gia Huy gọi.

Anh nhanh chóng cầm lấy chiếc I- PAD. Tay anh như lướt rất nhanh trên nền cảm ứng. Chưa đầy một phút thì anh đã lên confession. Anh xem video rồi xem luôn cả những bình luận.

- Cái gì mà mà y chăm chú quá vậy. Gia Huy bước vào nhưng mắt Thiên Bảo vẫn mãi mê nhìn vào màn hình của chiếc I- PAD.

- Mà y xem đi. Nói rồi Thiên Bảo đưa chiếc I- PAD cho Gia Huy.

- Đây chắc là trò của Nhã Kỳ và Minh Thư. Gia Huy đưa ra lời phán đoán khi xem xong chúng.

- Sao mà biết. Thiên Bảo thắc mắc khi Gia Huy nói vậy.
- Chỉ có Nhã Kỳ và Minh Thư mới chơi lại Bảo Quyên thôi với lại ai mà không biết Nhã Kỳ và Bảo Quyên có hìm khích. Gia Huy có vẻ rất chắc chắn.
- Còn đoạn ghi âm này thì Minh Thư là người đăng lên. Gia Huy nói tiếp.
- Mà biết hết tron nhĩ. Thiên Bảo nói nhưng mắt anh vẫn hướng vào màn hình của chiếc I- PAD.
- Tao không biết là tại sao mà ngu thế mà chỉ số IQ lại cao ngất ngưỡng. Nhã Kỳ đấu với Bảo Quyên thì sao mà quay được. Vậy nên Minh Thư là người làm những đoạn sau. Gia Huy nói một lèo..

GIỜ RA VỀ

- Minh Thư... Kelvin kêu lớn lên khi thấy Minh Thư và Nhã Kỳ cùng đi ra ngoài. Cũng vì tiếng kêu đó mà mọi người như chú ý đến anh nhiều hơn. Ai cũng phải ghen tị với Minh Thư khi được Kelvin đến đón. Và bên cạnh Kelvin là chiếc limo trắng tinh. Anh đứng dựa vào xe và gọi lớn tên Minh Thư. Như vậy cũng đã làm đổ biết bao nhiêu trái tim của mọi người.
- Đi với Kelvin đi. Nhã Kỳ thấy Minh Thư có vẻ lưỡng lự khi có cô ở đây.
- Nhưng còn cậu thì sao. Hay là cậu đi cùng mình luôn đi. Minh Thư có vẻ khó xử khi bỏ lại Nhã Kỳ một mình.
- Mình đi làm kỳ đà cản mũi à. Thôi lại đi với Kelvin đi. Mình về một mình được mà. Cũng gần đây thôi lo đi đi chứ không Kelvin chờ. Nhã Kỳ như hối thúc Minh Thư đi.
- Ừ vậy thôi mình đi nghe. Cậu nhớ về nhà chứ đừng có đi đâu đó. Minh Thư nói rồi vẫy tay Nhã Kỳ và chạy lại chỗ của Kelvin.
- Em lên xe đi. Kelvin mở cửa xe cho Minh Thư làm cả bọn học sinh trong trường như thềm chảy nước miếng.

Hai người cùng nhau vẫy tay Nhã Kỳ rồi nhanh chóng rồ ga đi vào.

Nhìn Minh Thư và kelvin hạnh phúc như vậy cô cũng cảm thấy hạnh phúc cho hai người nhưng bên cạnh đó cô lại cảm thấy tuổi thân cho mình. Sự cô đơn cứ kéo dài trong cô mãi. Chính cô cũng không biết bản thân mình muốn gì. Cứ như thế cứ im lặng và sống trong sự cô đơn. Hạnh phúc thật sự quá mong manh với cô.

Mãi mê bước trên đường ngẫm nghĩ lại những chuyện của mình cô lại cảm thấy buồn hơn.

- B... í... p... b... í... p... tiếng còi xe inh ỏi của ai đó cứ bóp mãi. Nó khiến cô cắt đứt những dòng suy nghĩ. Theo quán tính cô quay lại xem chủ nhân của tiếng còi đó là ai sao cứ bóp mãi.

Cô hơi ngạc nhiên khi thấy hình ảnh một người con trai đang ngồi trong xe nụ cười tươi như hoa đang mỉm cười với cô... là anh.

- Anh làm gì ở đây. Cô lên tiếng hỏi khi thấy anh.

Thiên Bảo không trả lời mà anh nhanh chóng mở cửa xe và bước xuống xe.

Và hình ảnh anh bước xuống xe làm cho biết bao nhiêu cô gái lại kéo đến để được ngắm nhìn anh.

- Anh Bảo kìa tụi bây ơi. Cô gái một.

- Ôi nhìn anh ấy thật men quá. Cô gái hai.

- Ước gì anh ấy đến đón tau. Cô gái ba.

- Mà mơ à. Cô gái một.

- Đúng là đại thiếu gia của QUÍ TỘC. Cô gái hai.

- Làm gì mà anh bóp còi to như vậy mà không biết lun vậy. Thiên Bảo bước đến chỗ cô và lên tiếng.

- Đâu có suy nghĩ gì đâu. Cô nhanh chóng cất cái khuôn mặt lúc nãy vào. Nhưng có lẽ anh đã nhận ra.

- Thật không. Anh hỏi lại.

- Thật. Cô đáp rồi cố nở nụ cười tươi nhất có thể.

- Thôi lên xe đi anh chở em đi ăn trưa. Anh nhanh chóng chuyển chủ đề.

- Đi ăn à. Bộ hôm nay là ngày gì à. Cô có hơi thắc mắc.

- Không có gì chỉ là thứ 7 ngày 16 tháng 11 năm 2013 thôi. mà phải cần ngày gì mới đi ăn với anh được à. Anh hỏi lại cô. miệng anh không ngớt những nụ cười khi anh ở bên cô. điều đó càng làm cho đám nữ sinh trong trường mắt cứ đắm đuối nhìn anh.

- Không có gì. Vậy thôi đi cũng được. Nhã Kỳ cũng không từ chối thẳng thừng như mọi lần.

- Đi ăn mà sao cái mặt em như rước phải của nợ vậy. Cười lên cái coi. Nói rồi anh nheo và má cô một cái nở nụ cười trêu chọc cô. cái vẻ trẻ con đó của anh càng khiến cho đám nữ sinh đó như muốn liếc mắt nhìn theo mãi.

- Thôi được rồi. Cười thì cười. Thôi đi nhanh lên chứ không đám fan của anh họ lại đánh em nữa, nói rồi Nhã Kỳ nở nụ cười theo lời anh và hai người nhanh chóng lên xe rời khỏi trường nếu như không muốn đám fan đó cứ nhìn chăm chăm vào mãi.

TẠI MỘT NHÀ HÀNG THUỘC KHÁCH SẠN 5 SAO.

- Sao hôm nay anh dẫn em đi ăn vậy. Xem ra cô vẫn còn thắc mắc.

- Không có gì cả. Chỉ đơn giản là thích thôi, anh vẫn nói chuyện cộc lốc đó.
 - Vậy thì em phải ăn thật nhiều cho anh sạch túi luôn. Cô trêu anh.
 - Em cứ ăn cho hết thức ăn trong nhà hàng này thì anh cũng trả được mà. Anh chỉ sợ em không ăn thôi. anh mỉm cười nhìn cô.
 - Bộ anh muốn em thành heo à. Cô nói khẽ mỉm cười cho câu trả lời đó. Thật sự mà nói thì hai người lúc ở gần nhau rất hay cười với nhau. Cái sự lạnh lùng không còn mà thay vào đó là sự ấm áp.
 - Thiếu gia và tiểu thư dùng gì ạ. Tiếng của một cô tiếp viên bước đến đưa cuốn menu.
 - Nhã Kỳ em thích ăn gì. Anh nói rồi đưa cuốn menu cho cô.
 - Anh chọn đi. Cô lại đưa cuốn menu sang cho cô.
 - Em chọn đi. Anh dễ nuôi lắm. Anh lại nói rồi đẩy cuốn menu sang cho cô. hành động của hai người khiến cho cô tiếp viên phải bật cười vì họ bao nhiêu tuổi rồi mà cứ như trẻ con.
- Nghe anh nói vậy nên cô đành chọn món.
- Chị ơi cho em hai bò bít tết.
 - Vâng... hai người đợi một lát. Chị tiếp viên nói rồi cúi đầu bước vào trong.
 - Sao em kêu ít vậy. Anh hỏi khi chị tiếp viên đã đi.
 - Như vậy mà ít à. Em chưa muốn thành heo đâu. Bộ anh muốn làm heo à. Hay là để em kêu thêm cho anh. Cô trở mắt nhìn anh khi nghe anh nói vậy.
 - Anh chỉ sợ em ăn ít thôi. chứ anh thì dễ lắm. Anh cười hòa nhìn cô.
 - Nhiều quá rồi. Cô đáp gọn.
 - Anh xem chuyện của em và Bảo Quyên trên confession rồi. Anh đổi chủ đề.
 - Anh thấy sao. Cô tò mò hỏi anh.
 - Không có gì. Chỉ là anh không ngờ em có thể đổi ngược tình huống nhanh như vậy. Nhưng mà cũng nhờ như vậy mà em không mang tiếng xấu. Có lẽ anh cũng đã đoán được mọi việc.
 - Anh biết hết mọi chuyện rồi à. Cô không nghĩ là anh đã đoán được hết mọi việc.
 - Ừ anh biết hết rồi... cả chuyện Minh Thư là người đăng lên confession nữa. vì em và Minh Thư rất giống nhau. Một khi ghét ai là se ghét đến cùng. Có lẽ anh đã nói đúng hết mọi chuyện nên cô cũng không giải thích thêm gì nữa.

- Anh thấy em ác không. Cô hỏi. Nói xong câu này cô mới chợt nhận ra từ bao giờ cô quan tâm đến suy nghĩ của người khác về cô và đặc biệt hơn nữa là với anh.

- Như vậy vẫn chưa thấm thía gì với cô ta. So với những gì cô ta đã làm thì như vậy vẫn chưa là gì đâu. Anh chỉ sợ cô ta làm những điều bậy với em thôi. Anh nhìn sâu vào ánh mắt cô nói. Bởi vì chung quy anh cũng đang lo lắng cho cô mà thôi.

- Thôi em ăn nhiều vào. Chứ nói chuyện mãi thì sao mà em ăn được. Em còn phải ăn hết đồ ăn trong nhà hàng này để anh sạch túi kia. Nói rồi anh gấp đồ ăn cho cô. nhìn hai người lúc này không khác gì là một đôi.

TỐI

Hôm nay Nhã Kỳ lại ở nhà một mình. Minh Thư thì lại đi chơi cùng Kelvin. Từ khi Minh Thư và Kelvin kết thúc hợp đồng giả vờ quen nhau thì hai người họ giương như tối nào cũng đi chơi. Như vậy đồng nghĩa với việc Minh Thư luôn ở nhà một mình. Nhưng như vậy cũng tốt vì xưa nay cô rất ít tiếp xúc và mở lòng hơn với thế giới bên ngoài.

Ngồi trên giường bàn tay cô lướt nhanh trên nền màn hình của chiếc I- PAD. Vô thức tay cô đã chọn những thứ mà đáng lý ra cô đã không nên xem. Để giờ đây bao nhiêu cảm xúc lại cứ hiện về trong cô. hình ảnh của người mà bao năm qua cô không thể nào quên được. Là anh Nhật Minh.

Bao nhiêu hình ảnh một thời hai người ở bên cạnh nhau đều được chụp lại. Vô tình mở lại chúng mà giờ cô càng cảm thấy buồn. Nó cũng là nguyên nhân khiến cho cô từ một cô gái hay mỉm cười sống vui tươi thì giờ đây đã trở thành một cô gái lạnh lùng sống trong sự cô đơn. Không thể mở lòng mình ra đón lấy những điều tốt đẹp khác. Nói đúng hơn là cô không còn đủ dũng khí để có thể đối diện với mọi chuyện. Tất cả bao nhiêu hoài niệm bao nhiêu niềm tin cô đã đặt trọn vào người đó nên nó cũng đã mất đi tất cả từ cái ngày người đó bỏ cô để đi về cái thế giới mà không thể nào cô tìm ra. Giờ thì cô cũng không còn đủ dũng khí để làm lại. Tình yêu của cô về người đó cũng chưa bao giờ nguôi tạnh theo thời gian mà ngược lại nó càng dâng lên và càng nhớ về nó hơn.

- Nhật Minh nếu như anh không rời bỏ em thì giờ chắc m sẽ không lạnh lùng và tàn nhẫn đến như vậy. Cô lấy tay mình cứ sờ lên khuôn mặt của anh trên màn hình cảm ứng.

Có lẽ cái khuôn mặt kèm theo nụ cười của anh sẽ còn mãi trong cô.

- Anh nói anh yêu em mà tại sao anh lại rời bỏ em vậy. Anh có biết là em không thể nào quên được anh không. Em hận anh nhiều lắm nhưng như vậy em càng yêu anh. Tại sao vậy Nhật Minh. Nói cho em nghe đi. Tại sao vậy. Sao anh tàn nhẫn quá vậy. Em đã sống trong sự chờ đợi để được gặp anh mà tại sao kết quả là em mất anh vậy. Tại sao anh lại nở đối xử với em như vậy. Nhật Minh

em ghét anh, em hận anh. Cô khẽ nói trong tiếng nấc nở. Dù đã bao nhiêu lần tự nhủ là cô sẽ không khóc nhưng tại sao cô lại không làm được. Mà ngược lại cô càng rơi nước mắt nhiều hơn. Ánh mắt cô vẫn còn lưu luyến với cái khuôn mặt rất đỗi thân quen của anh.

Sự ra đi của Nhật Minh đã để lại một vết thương trong cô vết thương đó có lẽ phải cần rất nhiều niềm tin nghị lực và sự dũng cảm rất nhiều để có thể quên được. Và điều đặc biệt là trái tim cô đang rất cần tình yêu của ai đó để có thể sưởi ấm nó.

Nước mắt lại cứ thay nhau rơi ra từ mi mắt cô đã cố không khóc nhưng tại sao cô lại cứ rơi nước mắt khi mỗi lần nhớ về bao kỷ niệm của quá khứ.

Thiên Bảo đang quản lý cả một tập đoàn lớn nên tối nào anh cũng làm việc rất khuya mới ra về... anh bước ra khỏi công ty và tiến đến chiếc xe đang đậu trước mặt, bỗng ánh mắt dừng lại nơi cột đèn giao thông, một bé trai 7, 8 tuổi đang bung mặt khóc, tiếng khóc thảm thiết khản đặc chìm lẫn vào mớ tiếng động ồn ào nơi đô thị.

Anh nhíu mày, anh đóng cửa xe lại, tiến đến gần cậu bé đang quay lưng về phía anh

- Này nhóc... anh thăm nghĩ chắc lại bị lạc mất mẹ đây mà.

Tiếng gọi của anh cũng bị những tiếng xe ồn ào khóa lấp mất, anh sốt ruột bước nhanh đến gần. cậu bé kia không nghe thấy tiếng anh gọi nên đã vừa khóc vừa đặt chân xuống lòng đường chật ních xe cộ, tiếng còi xe vang lên khiến nó càng hoảng sợ hơn.

- Nhóc ơi... anh gọi to hơn.

Một chiếc ô tô tải lao đến.

- Này, cẩn thận... anh hoảng hốt chạy xuống lòng đường, cản cậu bé kia lại.

Ánh đèn của chiếc xe rơi thẳng vào mặt anh, anh nheo mắt lại, đưa bé trong vòng tay anh gào khóc thảm thiết.

Người tài xế của Thiên Bảo vội mở cửa xe, lao ra.

“Thiếu gia!”.

Người tài xế hoảng hốt gào lên, tiếng hét xe cộ vội vàng nhanh chóng bị chìm lấp trong tiếng còi xe giục giã, bóng Thiên Bảo nhòe đi trong ánh đèn xe rọi tới.

- Thiếu giaaaaaaaaaaaaaa...

C... h... o... a... n... g... Nhã Kỳ vô thức làm rơi cái ly trong lúc cô đang lấy ly uống nước.

- Tại sao mình lại có cảm giác này. Cô khẽ nói khi trong lòng cô giờ như có một thứ gì đó rất nóng. Một cảm giác lo sợ lại hiện về trong cô. cô đang cảm

thấy sợ. Lúc trước khi Nhật Minh bị tai nạn cô cũng đã có cảm giác bất an này. Giờ thì cô như cảm nhận nó rõ hơn.

TẠI QUÁN CAFE ROMA.

Chương 26

- **C**... h... o... a... n... g... ông nói cái gì. Thiên Bảo... Gia Huy sững sốt khi nghe tiếng của người tài xế nói ở đâu đây bên kia.

Nét mặt Gia Huy như tái đi. Nhã Kim cũng sững sốt khi thấy Gia Huy như vậy.

- Có chuyện gì vậy anh. Nhã Kim nhanh chóng hỏi. Cô cũng đang rất lo không biết có chuyện gì không.

- Thiên Bảo bị tai nạn trên đường về nhà. Mau đến bệnh viện thôi. nói rồi hai người nhanh chóng lấy xe tới bệnh viện.

- Không không... chỉ là ác mộng thôi. anh ấy đang sống rất khỏe mạnh mà. Nhã Kỳ vội bật dậy sau một cơn ác mộng. Người cô lấm tấm đầy mồ hôi. Nỗi sợ hãi vẫn còn trong cô, cô ôm mặt mình tự trấn an bản thân mình.

Cô cầm lấy chiếc đồng hồ ở bên giường xem giờ rồi sau đó nhanh chóng chạy qua đứng trước cửa phòng của Thiên Bảo.

Cô nhanh chóng gõ cửa không một chút do dự. Nhưng không có tiếng động gì ở bên trong. Đùi đó càng khiến cô sợ hãi hơn. Cô sợ những điều cô thấy trong giấc mơ sẽ trở thành hiện thực.

Tại sao cô cứ cảm thấy như có lửa đốt trong mình.

Buồn bã bước về phòng kèm những nỗi lo sợ khiến cô không thể nào chìm vào giấc ngủ được. Ánh sáng từ chiếc điện thoại cô sáng lên. Giường như cô đặt bao nhiêu niềm tin vào nó. Cô hy vọng người đó sẽ gọi điện cho cô. sẽ nói chuyện hay là những câu nói đến lạnh lùng cộc lốc của người đó khi trò chuyện cùng cô. hay chỉ là sự im lặng vào đó cũng được. Giường như cô đặt hết mọi hy vọng vào đó.

Nhưng cũng chỉ là một hy vọng nhỏ bé của cô mà thôi. cô hy vọng bao nhiêu thì giờ cô thất vọng đến bấy nhiêu. Cái tên người gọi không phải là Thiên Bảo Khùng. người mà cô đang trông chờ biết bao. Là Nhã Kim- chị của cô. có thất vọng tràn trề. Nhưng cô cũng đưa điện thoại áp vào tai.

- Nhã Kỳ em đến bệnh viện CHỢ RÃY liền đi. Thiên Bảo bị tai nạn đang được cấp cứu ở đó. Cô áp điện thoại vào tai và nghe Nhã Kim nói trong sự hoảng hốt. Từng chữ mà Nhã Kim nói như khứa vào tim cô, cô đã nghe rõ nhưng cô không biết phải nói gì nữa. thật sự thì cô đơ trong vài phút. Cuối cùng thì cô cũng có thể lý giải vì sao từ tối giờ cô cứ thấy bất an. Thì ra là do anh. Bị

tai nạn ư, cô có nghe nhầm không. Cái cảm giác và nỗi sợ hãi ngày đó không rủ nhau mà cùng ùa về trong cô, tim cô thật sự đang rất đau... đau lắm.

- Nhã Kỳ em có nghe chị nói gì không. Tiếng của Nhã Kim như hét lên trong điện thoại. Nhã Kim cũng sợ hơn khi cứ thấy Nhã Kỳ giữ máy nhưng không nói năng gì cả.

Nghe Nhã Kim nói vậy cô chột nhận ra.

- Em không sao, cô cố tỏ ra bình thường. Nhưng đó cũng là bên ngoài. Ai biết được rằng từ sâu thẳm trog trái tim cô đang rất đau. Trái tim cô như đang rỉ máu. Ai cũng biết là cô rất giỏi trong việc cất giấu mọi nỗi đau của mình sau cái bộ mặt lạnh lùng giả tạo kia.

Bàn tay cô như siết chặt hơn. móng tay cắm sâu vào da thịt, khuôn mặt Nhã Kỳ đã chuyển qua trắng bệch từ bao giờ, nhưng cố che đậy bằng cái mặt nạ bình thản một cách vụng về.

Cô nhanh chóng thay đồ rồi chạy thật nhanh xuống nhà xe. Cũng đã lâu rồi cô không lái xe. Nhanh chóng ngồi vào xe rồi cô rồ ga thật mạnh lao trên đường. Bao nhiêu cung bậc cảm xúc lo sợ cứ thay nhau ùa đến khiến cô cảm thấy sợ hơn.

Nhã Kỳ cắn môi thật mạnh, để cho những dự cảm không lành trong người bay biến.

- Thiên Bảo, anh không được phép có mệnh hệ gì đấy, nhất định không được phép có mệnh hệ gì. Cô như đang tự trấn an mình. Nhưng cô vẫn cứ lo sợ khi cái cảnh tượng của năm năm về trước.

Cũng như mọi hôm cô cũng đi học như bình thường nhưng cô lại cứ cảm thấy bất an và khó thở nơi trái tim mình, giông như có gì đó cứ ở trong cô. rất khó chịu. Cũng giống như lúc này đây cô đang rất lo sợ.

Đến trưa khi được người nhà đến đón về nhà.

- Nhã Kỳ mẹ có chuyện này muốn nói với con. Mẹ cô ánh mắt đau xót ngời đối diện với cô.

- Mẹ nói đi. Cô vẫn mỉm cười nhìn mẹ. Lúc đó do còn nhỏ nên cô không nhận thấy ánh mắt rất buồn bã của mẹ mình.

- Là chuyện của Nhật Minh. Bà nói tiếp. Có lẽ bà rất khó khăn khi nói chuyện này với con mình. Vì hơn ai hết bà biết Nhã Kỳ yêu Nhật Minh như thế nào. Bà đã phải đấu tranh rất nhiều để đưa ra được quyết định này.

- Nhật Minh đang học ở Mỹ mà. Không nhẽ Nhật Minh sắp về nước rồi hả mẹ. Cô như đang hy vọng. Miệng cô không ngớt những nụ cười vì cứ nghĩ Nhật Minh sắp trở về bên cô.

Chưa để cô vui thêm bà lại nói tiếp. Cũng vì câu nói đó mà cuộc đời cô đã thay đổi. Từ một Nhã Kỳ luôn mỉm cười tràn đầy sức sống để giờ đây cô trở nên tàn nhẫn và không có một chút quan tâm đến thế giới bên ngoài. Cũng kể từ đó nụ cười hạnh phúc của cô cũng chỉ được thay thế bằng một nụ cười gượng gạo không rõ nét. Nhưng cũng hiếm hoi lắm cô mới hé răng mỉm cười.

- Nhật Minh đã qua đời do một vụ tai nạn. Câu nói của bà vừa cất lên đã khiến cho khuôn mặt cô tái dần. Từ hồng hào trở thành một khuôn mặt trắng bệch.

- Mẹ nói láo. Mẹ... có phải mẹ đang lừa con không. Phải không mẹ. Nói cho con nghe đây không phải là sự thật đúng không. Tối hôm qua con còn nói chuyện với anh ấy mà. Chuyện này không phải là sự thật đúng không mẹ. Cô mất bình tĩnh...và không thể chấp nhận được sự thật này.

- Nhã Kỳ... Nhật Minh đã qua đời là sự thật. Con hãy chấp nhận sự thật này và mỉm cười để tiễn đưa cậu ấy đi trong niềm vui được không. Bà cố khuyên nhủ con gái mình. Bà cũng đoán được cảnh này nếu như nói sự thật này cho cô nghe.

- Mẹ bảo con mỉm cười ư... làm sao con có thể mỉm môi mà cười khi Nhật Minh đã đi. Nếu là mẹ thì mẹ có cười nổi không. Cô nói mà nước mắt đã thay nhau tuôn rơi trên hai gò má của mình.

Tuy mới học lớp 6 nhưng Nhã Kỳ suy nghĩ rất người lớn. Cô cũng không biết chấp nhận sự thật bằng cách nào đây. Giờ thì cô như đã mất phương hướng rồi.

- Nhật Minh mất từ khi nào, cô vẫn cô hỏi tiếp.

- Cách đây một tiếng đồng hồ. Bà nói trong nước mắt.

- Con muốn sang Mỹ. Giờ cô đang cố nhận ra sự thật.

- Nhưng con vẫn chưa có hộ chiếu. Không thể đi được. Với lại qua đó con sẽ thêm đau mà thôi. hãy để cậu ấy ra đi. Cậu ấy không muốn nhìn thấy con như vậy đâu. Bà cố an ủi cô. nhưng dường như những lời nói đó cũng không vào tai cô được.

- Tại sao lại không qua bên đó được. Với thế lực của gia đình thì một việc con con đó tại sao lại không làm được. Nhã Kỳ nói mà như quát lên.

- Mẹ cho Nhã Kỳ sang Mỹ đi. Để cho Nhã Kỳ có thể gặp mặt Nhật Minh lần cuối. Con bé đã quá đau khổ rồi. Mẹ ,con xin mẹ hãy để Nhã Kỳ sang Mỹ thăm Nhật Minh một lần cuối trước khi cậu ấy sang thế giới bên kia. Nhã Kim đã nghe hết mọi chuyện cô nhanh chóng bước vào trong nói với mẹ mình.

- Mẹ nói không được là không được. Mẹ làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho con thôi. bà nói trong ánh mắt đỏ hoe và giàn dụa. Nói rồi bà bước nhanh lên phòng để lại Nhã Kim và Nhã Kỳ ở dưới nhà.

- Nhã Kỳ em cứ khóc đi. Khóc hết ra đi. Nhã Kim bước đến ôm Nhã Kỳ vào lòng. Cô chợt cảm thấy đau khi thấy em mình như vậy và sự ra đi của Nhật Minh. Bởi cô và Nhật Minh từ nhỏ đã là hai người bạn thân.

- Em đã chờ cậu ấy suốt 5 năm trời. Chờ cái ngày cậu ấy trở về để rồi giờ đây em nhận được như thế này đây à. Nhã Kỳ nói trong nước mắt. Cô òa khóc làm ướt đầm vai áo của Nhã Kim.

Nhã Kim không biết nói gì hơn chỉ ngồi mãi như vậy cho Nhã Kỳ dựa vào vai của mình mà khóc. Nhìn em mình như vậy cô lại càng cảm thấy đau.

Ở phía trên cầu thang một người phụ nữ đứng nhìn xuống. Lòng bà lại nhói lên những cơn đau khi thấy con mình trở nên như vậy.

- Rồi một ngày nào đó con cũng hiểu nguyên nhân vì sao ngày hôm nay mẹ làm như vậy. Bà khẽ nói.

Và cũng từ cái ngày đó trở đi Nhã Kỳ đã thay đổi hoàn toàn. Đến năm lớp 8 thì cô chuyển ra ngoài sống vì không muốn tiếp xúc với mọi người.

Nhìn lại những chuyện trong quá khứ lòng cô lại nhói lên những cơn đau. Cô nhanh chóng rờ ga thật mạnh trên dòng người. Tay cô run run cầm tay lái.

Cô cũng chợt nhận ra anh từ khi nào đã chiếm một vị trí trong cô. ông trời vẫn vậy vẫn luôn đặt con người ta vào những tình huống éo le nhất để họ có thể nhận ra tình cảm của mình. Cũng giống như cô lúc này đây. Rất lo lắng cho người đó.

BỆNH VIỆN CHỢ RẦY

Cuối cùng thì cái nơi mà cô muốn đến cũng đã hiện ra trước mặt cô. cô nhanh chóng bước xuống xe và chạy vào trong. Cô chạy thật nhanh như sợ rằng mình sẽ mất một thứ gì đó rất quan trọng. Cô vấp ngã nhưng lúc này cô như không cảm thấy đau ở chân nữa mà cô đau ở trong tim. Cô nhanh chóng đứng dậy và chạy tiếp vào bên trong. Vì đây là bệnh viện của trung tâm thành phố nên quy mô của nó cũng rất hoành tráng. Cô chạy từ lầu này sang lầu khác. Từ phòng cấp cứu này cho đến tận phòng cấp cứu khác. Do lúc này cô run quá nên đã để điện thoại trong xe.

Nhưng ông trời cũng không phụ lòng người. Cô chợt nhận thấy bóng dáng của Gia Huy và Nhã Kim cứ đi qua đi lại trước cửa phòng cấp cứu. Không kịp suy nghĩ cô nhanh chóng chạy đến chỗ của hai người.

- Chị ơi... Thiên Bảo bị sao vậy. Cô hét hoảng hỏi Nhã Kim

- Thiên Bảo bị tai nạn hiện đang cấp cứu ở bên trong. Nhã Kim nói rồi trấn an Nhã Kỳ.

- Nhưng tại sao anh ấy lại bị tai nạn. Cô hỏi tiếp.

- Do trên đường về cậu ấy lao ra đường cứu một cậu bé nên đã bị xe tải tông. Gia Huy trả lời thay Nhã Kim.

- Nhã Kỳ à... nhất định Thiên Bảo sẽ không sao đâu. Cậu ấy sẽ không sao đâu. Cả Gia Huy và Nhã Kim cùng đến bên cạnh cô để có thể trấn an tinh thần của Nhã Kỳ.

Với sức chịu đựng í ới của Nhã Kỳ thì ai cũng lo lắng cho cô.

- Anh Thiên Bảo bị sao vậy... cả Kelvin và Minh Thư nhanh chóng gọi lớn lên khi thấy Gia Huy và Nhã Kim.

- Thiên Bảo bị tai nạn đang được cấp cứu bên trong. Gia Huy nói với Kelvin và Minh Thư. Khi nghe Gia Huy nói vậy Minh Thư càng lo lắng. Nhưng Minh Thư cố gượng dậy. Cô bước đến và nhẹ nhàng ngồi xuống ôm lấy Nhã Kỳ. Giờ Nhã Kỳ đang ngồi co lại dưới sàn. Mặt cô gục xuống.

- Nhã Kỳ nhất định anh Bảo sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Cậu nhất định phải bình tĩnh để thấy anh ấy tỉnh lại. Nhất định cậu phải làm được. Minh Thư trấn an Nhã Kỳ cũng là đang tự trấn an bản thân mình.

Hơn lúc này đây cô cũng có khác gì Nhã Kỳ đâu những cô đành cố nén nỗi buồn của mình vào trong để có thể bình tĩnh hơn. Minh Thư luôn xem Thiên Bảo là một người anh của mình. Giờ nhìn Thiên Bảo như vậy cô cảm thấy buồn lắm.

- Nhất định Thiên Bảo sẽ không sao đâu. Gia Huy nói to lên để có thể làm mọi người bớt lo sợ hơn. Xem ra lúc này anh là người tỉnh táo nhất để có thể giải quyết mọi chuyện.

Cánh cửa phòng cấp cứu chợt được mở ra. Mọi người nhanh chóng lao đến vây xung quanh ông bác sĩ. Nhất là Nhã Kỳ. Nãy giờ cô cũng chỉ chờ đợi giây phút này thôi.

- Thiên Bảo có sao không.

- Thiên Bảo sao rồi..

Ai cũng nhanh chóng hỏi bác sĩ làm cho ông bác sĩ cứ ngỡ như sắp ngẹt thở.

- Thiếu gia Thiên Bảo chỉ bị một vài sơ sạt nhỏ. Cũng may chỉ là những vết thương ngoài da nên không có gì đáng nói. Tôi đã tiêm cho cậu ấy một mũi thuốc an thần nên cậu ấy đã ngủ. Nếu như ngày mai không có gì nghiêm trọng thì cậu ấy có thể xuất viện. Mọi người không cần lo lắng. Mọi người có thể về. Chỉ cần một người ở lại đây là được rồi. Không nên gây chấn động mạnh cho bệnh nhân. Nói rồi ông bác sĩ bước đi để lại biết bao khuôn mặt đang mỉm cười cho sự hạnh phúc.

- Thiên Bảo không sao là may rồi. Gia Huy nói rồi thở phào nhẹ nhàng.

- Nhã Kim em đưa Nhã Kỳ về nhà nghỉ đi. Còn Kelvin em đưa Minh Thư về đi. Để anh ở lại với Thiên Bảo được rồi. Gia Huy nói tiếp.

- Để em ở lại cho. Anh về cùng chị Kim đi. Nhã Kỳ sau một hồi sợ hãi giờ mới lên tiếng.

- Nhưng em sẽ mệt lắm đó. Gia Huy có vẻ rất lo lắng với tình trạng sức khỏe của Nhã Kỳ.

- Đúng rồi đó Nhã Kỳ. Em sẽ ngất đó. Để anh Huy ở lại là được rồi. Mai em vào thăm Thiên Bảo cũng được mà. Nhã Kim cùng Gia Huy khuyên Nhã Kỳ.

- Nhã Kỳ anh Huy và chị Kim nói đúng đó. Cậu về nghĩ đi. Kelvin cũng đang rất lo lắng cho Nhã Kỳ.

- Mọi người cứ về đi. Em không sao đâu. Mọi người đừng lo. Nhã Kỳ cố nở nụ cười gượng gạo để mọi người an tâm hơn nhưng làm sao cô có thể mỉm cười trong tình huống này.

- Hay để mình ở lại cùng cậu. Minh Thư chột nói.

- Thôi mọi người về đi... Nhã Kim nói tiếp.

Thấy Nhã Kỳ có vẻ cương quyết nên mọi người đành ra về.

Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng và bước vào bên trong. Hình ảnh anh đang nằm trên giường hai mắt nhắm nghiền lại. Cô ngắm nhìn lại khuôn mặt anh rõ hơn. Một khuôn mặt lúc nào cũng nở nụ cười với cô nhưng bây giờ thì không có một chút cung bậc cảm xúc nào cả.

Nhẹ nhàng đặt mình xuống ghế. Cô nắm lấy đôi tay của anh. Tay cô cố nắm vững đôi bàn tay của anh như cô sợ đôi tay ấy sẽ rời xa cô mãi mãi.

- Nhất định anh sẽ không sao mà. Cảm ơn ông trời đã để anh ở lại. Cô khẽ nói. Giờ thì cô cũng đã có thể yên tâm hơn nhưng khi nào.

Chương 27

Chưa thấy được một Hoàng Thiên Bảo mọi ngày luôn cười cười nói nói với cô thì cô vẫn chưa an tâm.

Bây giờ đây cô lại nhìn lại mọi chuyện. Cái gì rồi cũng sẽ đến. Và cái cô cần cảm nhận thấy cũng đã chuẩn bị ùa về trong cô.

- Phải chăng em đã yêu anh rồi. Cô nói bằng quơ trong suy nghĩ của mình. Giường như bây giờ ngòai ngắm lấy khuôn mặt của anh như thế này nó cứ làm cô nghĩ đến điều gì đó. Và ngay cả chính bản thân cô cũng không nhận ra sự thay đổi về tình cảm của mình. Phải chăng cô đã yêu anh vì anh có chút gì đó giống với Nhật Minh hay là cô yêu Hoàng Thiên Bảo lạnh lùng, cao ngạo và đôi khi lại cho cô cảm nhận được sự yên bình từ người đó. Ngay cả chính bản thân cô cũng không thể trả lời cho câu hỏi đó nhưng ngày hôm nay cô cũng chợt nhận ra tất cả. Nhật Minh đã là quá khứ rồi và người cô yêu là anh. Nhưng dù cô có nhận ra được tình cảm của mình dành cho anh đi nữa thì đó cũng chỉ là

thứ tình cảm trong cô mà thôi. chắc gì anh đã yêu cô. thôi thì hãy để tự cô giữ tình cảm cao đẹp ấy trong bản thân mình. Sẽ chỉ là một mình thôi. đơn phương cũng được.

Nước mắt cô này giờ thay nhau rơi xuống. Rơi để cô nhận ra được tình yêu của mình dành cho anh bấy lâu.

Khẽ lấy tay mình lôi từ trong cổ của cô ra một sợi dây chuyền có khắc chữ M. Cô khẽ cười nhưng chỉ là nụ cười nửa miệng. Ngắm lấy sợi dây chuyền lòng cô lại rộn lên biết bao cảm xúc ấy.

- Nhật Minh em lỡ yêu người đó rồi. Lúc trước cứ ngỡ ở bên cạnh người đó em có thể tìm về được bao cảm giác khi ở bên anh nhưng đến ngày hôm nay em mới nhận ra rằng em đã yêu người đó thật rồi. Yêu bản thân người ấy chứ không phải chỉ là sự giống nhau từ anh. Có phải em đã sai khi gặp và yêu anh ấy không. Nhưng em sẽ mãi giữ tình cảm này vào tim. Chỉ mình em biết và cảm nhận không cần ai phải biết. Chỉ riêng mình em thôi.

Màn đêm bắt đầu buông xuống nhường chỗ cho ánh sáng của ban ngày.

Năm giờ sáng.

- Anh chợt mở mắt và đón nhận lấy những tia nắng đầu của buổi sáng mai mà 12 tiếng đồng hồ rồi anh chưa được thấy.

Bắt đầu quan sát mọi thứ xung quanh mình anh cũng nhận ra được rằng tại sao mình lại ở trong đây. Giường như đầu nah vẫn còn cảm giác mệt mỏi do thuốc ngủ vẫn còn đâu đó trong người anh. Nhưng có một điều là cô đang gục bên giường anh. Và anh cũng chợt nhận ra được điều đó. Ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu của anh khi nhìn cô.

- Tại sao cô ấy lại ở đây. Nhưng rồi anh cũng chợt mỉm cười cho câu trả lời của mình.

Anh ngồi mãi như vậy ngắm thật kỹ gương mặt thanh thoát của cô. một gương mặt luôn sắc sảo ở từng đường nét. Nhìn cô không khác gì một thiên thần. Không giống như cái mặt nạ lạnh lùng cô tại ra để che giấu con người thật sự bên trong của mình.

Anh nhẹ nhàng bước xuống bệ cô lên đặt trên giường. Do hôm qua cô mệt quá nên giờ cô vẫn còn mệt chứ nếu như mọi ngày thì không biết cô có nằm im như vậy không. Nhưng như vậy không có nghĩa là cô không cảm nhận được có một hơi ấm đang truyền cho mình. Cảm giác đó cô cứ muốn kéo dài mãi. Không phải vì quá tham nhưng như vậy cô lại càng cảm thấy bình yên.

Khẽ nở nụ cười rồi anh đắp chăn cho cô và rời khỏi phòng.

Mi mắt cô dần mở ra để có thể nhìn thấy sự thay đổi của một ngày mới lại đến.

Cô chợt nhận ra khi giờ cô đang nằm trên giường bệnh chứ không phải là anh. Cô có hơi ngạc nhiên khi không hiểu chuyện gì. Vậy mà lúc này cô còn ngủ rất ngon khi được anh đắp chăn cho. Nhưng cô chợt nhận ra một bóng dáng rất đỗi quen thuộc đang đứng quay lưng lại cô tuy chỉ đứng ở phía sau anh nhưng cô cũng có thể đoán được khuôn mặt đăm chiêu của anh đang quan sát bầu trời. Mắt anh nhìn về một nơi xa xôi nào đó.

Một bóng dáng mà không thể nào cô quên được. Với một mái tóc màu vàng sơ và được uốn xoắn ở phía trước cùng với một chiếc quần rean và áo thun. Cùng với một chiếc khuyên tai luôn toát lên ánh sáng. Rất đơn giản không phức tạp nhưng như vậy càng làm tôn nên vẻ đẹp của anh. Một vẻ đẹp luôn thu hút bao nhiêu ánh nhìn của mọi người ở bất cứ nơi đâu... chỉ cần nhìn lướt qua thì cô cũng có thể biết được người đó là ai... là anh... Hoàng Thiên Bảo.

Như cảm nhận được gì đó cô chạy thật nhanh lại ôm anh. Hai tay cô siết anh mỗi lúc một chặt hơn. Anh có hơi bất ngờ trước hành động của cô nhưng anh cũng chợt nhận ra và cứ thế cứ để cô ôm mà không cần lý do gì. Cô áp mặt mình vào tấm lưng vững chắc của anh. Phải chăng cô đang cần sự ấm áp từ anh.

Hai người cứ thế... cứ im lặng và đứng với tư thế đó. Cô vẫn siết chặt anh. Cả hai không nói gì và xem đây là một khoảng thời gian đẹp để cảm nhận nhau. Dường như trong sự im lặng đó hai người có thể hiểu nhau hơn mà không cần thông qua bất cứ lời nói hay gì nữa. chỉ là sự im lặng nhưng không phải là sự im lặng đến đáng sợ.

1 phút... 2 phút... 3 phút... và họ cũng không thể cứ ôm nhau mãi. Hai người tách nhau ra.

- Nhã Kỳ em sao vậy. Anh nói rồi quay mặt lại đối diện với cô.

- Không có gì cả. Chỉ là em muốn ôm anh thôi cô khẽ nói. Nhưng tại sao cô lại rơi nước mắt. đến cả bản thân cô cũng không hiểu rõ nguyên nhân tại sao cô cứ rơi nước mắt trước mặt anh. Tại sao khi đối diện với anh cô lại không thể tỏ ra lạnh lùng. Mà ngược lại rất yếu đuối. Có lẽ cô đang rất cần được anh sưởi ấm hay là cả hai đang cùng sưởi ấm cho trái tim của đối phương.

Chợt thấy cô khóc anh lại cảm thấy gì đó xót xa. Tim anh như thắt chặt lại. Mặc dù anh cũng không biết là tại sao. Nhưng chỉ cần thấy cô khóc thì anh đã cảm thấy buồn.

Anh khẽ cúi xuống rồi nhẹ nhàng lấy tay mình lau đi những giọt nước mắt đó. Tay anh từ từ chạm vào má cô và gọn gàng lau đi những giọt nước đó. Anh cẩn thận như sợ nếu mạnh tay quá anh sẽ làm cô bị đau.

- Ôm anh đau lắm hay sao mà em khóc vậy. Anh khẽ nói với cô. ánh mắt anh nhìn sâu vào cô rồi chợt mỉm cười khi nghe cô trả lời như vậy. Và đây cũng là lần đầu tiên cô chủ động chạy đến ôm anh.

Cô không trả lời mà chỉ mỉm cười một nụ cười làm anh khẽ vui lây. Bởi nụ cười của cô như có gì đó rất ngây thơ không còn là những nụ cười gượng gạo hằng ngày nữa.

- Lần sau nếu như muốn ôm anh thì hãy tìm anh. Anh sẽ cho em mượn bờ vai này. Không thời hạn. Anh nói rồi lại khẽ mỉm cười hài lòng gì đó.

Cô không trả lời lại mà chỉ mỉm cười thoáng qua. Thật sự ở bên anh cô như tìm lại được cảm giác bình yên như ngày nào không còn cô đơn lạnh lẽo nữa.

- Để anh điện taxi. Anh nói khi hai người chuẩn bị ra khỏi bệnh viện.

- Em có xe rồi. Cô nói khiến anh không khỏi ngạc nhiên. Vì anh đâu ngờ là cô biết lái xe. Vì cô mới chỉ học lớp 10.

- Em có xe à. Anh hỏi lại.

- Ừ... hôm qua em đến đây bằng xe mà. Cô nói lại.

- Có biết lái không đó. Hay là lát em chở anh về đâu không thấy... chứ anh phải vô lại bệnh viện rồi. Hay để anh đến đặt chỗ. Anh bắt đầu trêu cô.

- Anh dám nghi ngờ khả năng lái xe của em à. E lái rất chuẩn đó. Làm như anh lái ngon lắm. Mà anh cũng chưa có bằng lái mà nói được ai. Cô cũng không vừa bắt đầu nói móc lại anh.

- Nhưng mà anh phải lo trước đã...

TẠI NHÀ XE

Hai người dừng lại trước một chiếc Limo màu trắng. Đây cũng là xe của cô. Đây cũng là hãng xe đang rất hot trong hiện nay. Đa số những gia đình giàu có mới có thể sở hữu chúng. Và hiện nay hãng xe này chỉ có 10 chiếc được xuất hiện trên thị trường. Và chúng chỉ có hai màu đen và trắng.

- Bây giờ ai chở đây. Anh hỏi khi đang cùng cô bước đến xe.

- Thôi đưa em chở cho. Anh mới từ bệnh viện ra chưa khỏi đâu. Cô lên tiếng.

- Vậy cũng được. Nói rồi anh và cô cùng bước vào xe.

Nhìn những động tác của cô thật linh hoạt. Giống như một dân chơi chuyên nghiệp. Cũng phải thôi vì khi học lớp 9 cô đã học lái xe rồi tham gia vào những cuộc chơi để có thể quên hết mọi chuyện trong quá khứ. Lúc đó cô như mất niềm tin và phương hướng vào cuộc sống này. Nếu như không vì một câu nói của người đó thì có lẽ bây giờ cô đã không còn ngồi đây.

Chiếc xe nhanh chóng đưa hai người ra khỏi cổng bệnh viện thì chiếc xe đã được cô nhanh chóng thắt lại.

Gia Huy đã nhận ra Nhã Kỳ nên vội chặn đầu xe của cô lại. Nhưng với trình độ của cô thì cô có thể tránh vù va chạm của Gia Huy một cách nhẹ nhàng. Nhưng hai người vẫn bình tĩnh cùng bước xuống xe khi thấy Gia Huy cùng Nhã

Kim bước ra. Nếu như người từ trên xe bước ra không phải là Gia Huy và Nhã Kim thì có lẽ Thiên Bảo và Nhã Kỳ đã cho họ một trận rồi.

- Nhã Kỳ em cũng cừ quá đó. Vậy mà cứ giấu mãi giờ mới cho mọi người thấy. Gia Huy vội khen cô khi thấy tài lái xe của Nhã Kỳ lúc này.

- Đâu có đâu. Cô vội vàng chối.

Gia Huy cũng không muốn bắt bẻ cô nên chỉ cười. Một nụ cười hài lòng hiện rõ trên khuôn mặt anh.

- Mà là bạn thân của tau mà sao tao bị té mà không ở lại chăm sóc tau vậy. Thiên Bảo bắt đầu bắt bẻ Gia Huy.

- Thôi tau cần gì ở lại với mày. Có vợ mày chi. Với lại tau cũng đâu có rãnh. Tau còn vợ con ở nhà nữa. phải không Nhã Kim. Nói rồi Gia Huy vội quàng tay qua vai Nhã Kim nở nụ cười với cô.

- Với lại anh có ở lại thì cũng có người không thích đâu. Phải không Thiên Bảo. Nói rồi Nhã Kim vội nháy mắt nhìn Thiên Bảo. Có lẽ cả hai người cùng hiểu cho cái nháy mắt đó.

- Mày nói bậy bạ gì thế. Tau làm gì có vợ. Tau là thanh niên nghiêm túc mà vợ còn gì. Ai như mày lúc nào cũng vợ chồng chồng ngọt xót. Thiên Bảo vội trêu Gia Huy và Nhã Kim.

- Không có vợ chứ sao. Không có vợ mà đi ăn đi chơi miết hỉ. Mà thôi tau nói mày cũng chối à. Để tao cho mày xem cái này. Xem xong thử hai người có chối đây đây nữa không. Nói rồi Gia Huy lại lấy điện thoại và nhanh chóng lên confession. Ngón tay anh nhanh chóng lướt nhanh trên màn hình cảm ứng.

- Xem đi mày. Nói rồi Gia Huy đưa điện thoại của mình cho Thiên Bảo và Nhã Kỳ cùng xem.

THIẾU GIA THIÊN BẢO VÀ NHÃ KỲ CÙNG ĂN TRƯA Ở NHÀ HÀNG 5 SAO. NHÌN HAI NGƯỜI RẤT TÌNH TỬ NÊN CÓ THỂ THẤY MỐI QUAN HỆ HAI NGƯỜI KHÔNG PHẢI LÀ BẠN BÈ BÌNH THƯỜNG. MẶC DÙ CẢ HAI VẪN CHƯA THỪA NHẬN CHUYỆN NÀY NHƯNG VẤN ĐỀ CHỈ LÀ THỜI GIAN SỚM HAY MUỘN. VẬY NÊN NẾU BẠN NÀO THÍCH ANH ẤY VÀ NHÃ KỲ THÌ HÃY THĂM CHÚC HAI NGƯỜI HẠNH PHÚC VÌ ADD THẤY HAI NGƯỜI RẤT ĐẸP ĐÔI.

(hình ảnh)

16.385 like 8.045 cmmt khoảng 15 phút trước

- Nhìn hai người tình tử như vậy thì chỉ có pô thôi.

- Mọi người ơi... chúng ta hãy cùng nhau chúc hai người hạnh phúc đi.

- Ôi nhìn hai người cười nói vui vẻ quá. Thật là ghen tị

- Chúc anh mãi hạnh phúc bên Nhã Kỳ như thế này
- Nhã Kỳ dễ thương ghê.
- Sao nhìn Nhã Kỳ giống chị Nhã Kim quá
- Trường mình có nhiều hot girl quá. Toàn là bồ của bộ 3 hot boy
- Nhìn hai người thật xứng đôi
- Hạnh phúc anh nhé
- Xem hết chưa mày. Gia Huy nói khi thấy Thiên Bảo đưa điện thoại cho mình.

- Chỉ là đi ăn thôi mà. Như vậy cũng đâu có gì nghiêm trọng. Nhã Kỳ nhanh chóng nói để có thể chối bỏ sự việc hai người là bồ.

Có lẽ Thiên Bảo rất hài lòng với câu trả lời đó.

- Thôi kệ hai người đó đi. Biết hay không thì tự bản thân họ biết. Không cần phải nói mãi vậy đâu. Nhã Kim quay qua nói với Gia Huy nhưng câu nói đó đang ám ý đến Thiên Bảo và Nhã Kỳ.

TỐI

- Cốc... cốc... Nhã Kỳ gõ cửa phòng Thiên Bảo.

Nhưng một khoảng thời gian dài nãy mới ra mở cửa cho cô.

- Anh xin lỗi nghe. Tại anh đang bồi thuốc.
- Mà em kìm anh có gì không. Anh hỏi tiếp.
- Không mời em vào nhà được à.
- Đâu... em vào đi.

Nhìn căn phòng của anh cũng không có gì cả. Chỉ có được cái tủ lạnh là có nước và đồ ăn. Nhưng cũng chỉ toàn là thức ăn hộp. Sỡ dĩ anh chuyển đến đây ở là để gần cô. nên cũng không sắm sửa gì.

- Phòng anh sơ sài lắm em ngồi đây để anh lấy sữa cho.

- Thôi em không uống đâu. Sữa anh mua hôm trước em vẫn chưa uống hết kia. Cô nhắc lại chuyện hôm trước. Cả anh và cô lại cùng nhìn nhau rồi nụ cười lại thoáng qua trên hai người.

- Vậy để anh lấy nước cho em. Nói rồi anh bước đến cái tủ lạnh.

Ánh mắt cô quan sát xung quanh căn phòng. Nhưng vô tình ánh mắt cô lại dừng lại trên lưng áo khi anh quay lưng lại với cô.

Là một chất lỏng màu đỏ đang thấm trên chiếc áo trắng của anh. cô như hoảng hốt.

- Lưng anh có máu kia.

- Chắc tại máu ở vết sưng thấm ra đó. Anh cũng đang cố kiềm nén cơn đau của mình vào trong như không muốn cho cô biết. Anh cũng giống cô thôi luôn che giấu cảm xúc của mình bằng cái mặt nạ lạnh lùng giả dối kia.

Chúng ta đều giống nhau.

Chúng ta đều đang lừa gạt đối phương.

Chúng ta đều lừa dối trái tim mình.

- Anh chưa sức thuốc à...

Cô quan tâm cho anh sao. Từ khi nào cô biết quan tâm đến cảm xúc của người khác vậy. Đặc biệt là với anh... vậy là sao... phải chăng tình cảm cô dành cho anh là... liệu đó chỉ là do cô ngộ nhận hay là từ sâu thẳm trong trái tim cô anh đã chiếm một vị trí quan trọng nào đó hay chỉ là cô chỉ cảm nhận được sự tương đồng của anh và người đó... cô cần một khoảng thời gian để có thể suy nghĩ lại mọi chuyện mà khẳng định được tình cảm của mình... và liệu cô sẽ thoát ra khỏi cái bóng của người đó để có thể bắt đầu lại một tình cảm mới hay chỉ là sự ngộ nhận không lối thoát trong cô.

- Để lát anh nhờ Gia Huy sưng... vết sưng đó ở lưng nên có hơi bất tiện.

- Hay để em sưng cho... nhìn anh như vậy cô lại cảm thấy gì đó. Cô muốn anh là Hoàng Thiên Bảo mạnh khỏe lạnh lùng thờ ơ cũng được nhưng đừng để anh bị gì nữa hết. Chỉ nhìn nah như vậy thôi cô cũng cảm thấy gì đó khó hiểu mà không thể nào diễn tả được.

- Để lát anh nhờ Gia Huy cũng được. Với lại còn những việc sát trùng nữa... anh vẫn không muốn cô nhìn thấy những vết thương của mình. Tuy anh không biết là cô có quan tâm đến mình hay không nhưng giương như một phần nào đó có thể cảm nhận được sự quan tâm của cô dành cho mình

- Sao lúc nào anh cũng xem em như một đứa trẻ vậy. tại sao lần nào anh cũng có thể chăm sóc cho em lúc em bị thương, rồi bị ốm... Còn em thì không.. Hãy để em quan tâm đến anh, một lần thôi. Với tư cách là một người bạn cũng không được sao.

Chương 28

- Cũng chỉ vì anh không muốn em phải mệt thôi. anh quay lưng lại nói với cô. anh đang rất sợ đối diện với cô và nhất là lúc này đây.

“Nếu như anh không yêu em thì anh đã không làm những chuyện đó với em rồi... anh không cần em phải đáp trả lại tình cảm của anh. chỉ cần anh có thể chăm sóc quan tâm đến em. Như vậy với anh cũng đủ rồi. Nhã Kỳ à...anh không muốn em phải làm bất cứ việc gì cho anh..chỉ cần em luôn mỉm cười... luôn hạnh phúc”. Anh không dám quay lưng lại đối diện với cô.

Vào cái ngày đầu tiên anh gặp em.
Nụ cười tươi sáng của em tràn đầy nét bối rối.
Chúng ta thân thiết hơn qua từng ngày.
Qua từng ngày trái tim anh lỡ nhịp vì nỗi mong chờ.
Phải nói gì với em đây.
Phải làm gì để em nở nụ cười.
Để những giọt nước mắt kia sẽ không rơi nữa.

Anh nhẹ nhàng cởi từng chiếc khuy áo của mình. Cái thân hình vạm vỡ cùng với làn da trắng mịn của anh bắt đầu lộ dần ra. Và cái vết thương dính đầy máu đỏ cũng đã hiện ra trước mắt cô. cô thấy nó mà thảm đau trong mình. Dường như cô có thể cảm nhận vết đau đó như thế nào, có lẽ câu trả lời về đồng cảm xúc hỗn loạn trong cô cũng đã đến lúc có câu trả lời.

- Chắc đau lắm, cô khẽ nói mà không biết rằng anh đang căng răng chịu đựng nỗi đau đó.

- Anh không sao đâu. Cố nở nụ cười đẹp nhất để cô có thể yên tâm. Và do anh đang ngồi xoay lưng lại cô nên cô cũng thể nhận ra những cảm xúc của anh lúc này.

Cô nhẹ nhàng lau hết máu trên vết thương anh rồi lại cẩn thận sát trùng cho anh. cô rất cẩn thận từng li từng tí như cô sợ anh sẽ đau... quan tâm ư... phải không.

- Aaaaaaaa. Mặc dù đã cố gắng cầm cự nhưng anh cũng không phải là thần thánh. Cũng biết đau. Anh khẽ kêu lên khi có oxi già đụng chạm vào vết thương. Mặc dù cô đã rất nhẹ nhàng nhưng cơn đau thì phải có.

Nghe thấy tiếng kêu của anh cô khẽ dừng tay lại quan tâm tới anh.

- Thiên Bảo anh không sao chứ... em xin lỗi nha. Cô cứ nghĩ là do mình nên anh mới bị đau.

- Không phải do em đâu. Em cứ làm đi. Anh chịu được mà.

Lần này cô có vẻ cẩn thận hơn lúc trước... chung quy là cũng vì cô sợ anh đau. Giờ thì có vẻ ổn hơn vết thương đó cũng đỡ rồi. Do đây là vết thương ngoài da nên chỉ đau khi sát trùng. Cô băng bó cho anh. nhìn có vẻ là tạm ổn.

- Xong... cô mỉm cười với thành quả của mình.

Anh lấy một chiếc áo sơ mi và mặc vào để che đi vết thương của mình.

- Nhã Kỳ em ăn tối chưa

- Chưa. Anh ăn chưa.

- Anh cũng chưa ăn. Hay là mình đi ăn đi

- Thôi ăn mì gói đi. Anh bị đau vậy mà đi đâu.
- Nhưng mà nhà anh chỉ có mì gói thôi.
- Vậy thì ăn mì đi. Món này thì em biết nấu.
- Món này ai mà không biết nấu. Đừng nói với anh là em chỉ biết làm mỗi món này thôi đó.
- Ừ... đúng rồi đó. Trong tất cả các món ăn thì em làm món này là ngon nhất đó.
- Trời ạ... em có phải là con gái không vậy... con gái gì mà chỉ có biết nấu mỗi món mì gói.
- Con gái vậy mới độc... thử hỏi anh kiếm được mấy đứa con gái nấu được nhiều món như em.
- Thôi anh không nói chuyện với em nữa. em nấu mì gói đi. Anh đói đến ngất xỉu rồi.

Bỗng một ngày chẳng còn em bên anh nữa.

Chẳng ai mong ngóng anh trở về.

Đề lúc đó anh chợt nhận ra em ý nghĩa.

Và thân quen trong anh biết bao nhiêu.

- Ngày đó liệu có đến với anh không Nhã Kỳ.
- Xong rồi đây. Anh vào ăn đi. Cô khẽ gọi anh.
- Nhanh vậy à. Nói rồi anh nối tiếp cùng cô bước vào nhà bếp.
- Đề anh lấy tô. Anh lên tiếng khi không thấy tô trên bàn chỉ thấy hai đôi đũa. Anh cứ ngỡ là cô không biết tô anh để đâu.
- Cần gì lấy tô. Cứ để vậy mà ăn thôi. cô nói khiến anh không khỏi sửng sốt.
- Ăn như vậy à... sao mà ăn. Anh không thể không ngạc nhiên.
- Ngó em ăn này. Nói rồi cô lấy đũa gắp mì bỏ vào nắp dung rồi ăn một cách ngon miệng. Anh thấy cô ăn có vẻ rất ngon miệng nên anh cũng nhanh chóng ngồi xuống và ăn.

- Ngon tuyệt. Anh đưa ra nhận xét khi ăn miếng đầu.

Miếng thứ 1.

Miếng thứ 2.

Miếng thứ 3.

Miếng thứ n....

Hai người nhanh chóng ăn hết mì trong nồi.

Cả hai xem ra vẫn còn lưu luyến với nó.

- Em nấu mì ngon đúng không. Cô hỏi anh
- Tuyệt... anh còn kèm theo một dấu hiệu khi đưa tay ra tỏ ý hài lòng.

Thiên Bảo sáng ra đã đến công ty có chuyện cần giải quyết nên đã đi từ sớm... vậy nên Nhã Kỳ sẽ phải đi học một mình. Còn Minh Thư thì sáng nào cũng đi cùng Kelvin. Xem ra hai người này vẫn rất hạnh phúc. Nhưng im lặng là dấu hiệu của sóng to gió lớn và đôi khi là bão táp phong ba. Có thể lắm chứ.

Cô đứng dung bước những bước chân đến trường. Cũng đã một ngày rồi cô không đi học.

TRƯỜNG QUÍ TỘC

Cô chuẩn bị bước vào cánh cửa thì cũng đã linh tính được chuyện gì khi có hàng tá cặp mắt đang dõi theo mình. Quả không sai... khi

- Loại bỏ Nhã Kỳ....
- Nhã Kỳ con yêu tinh đó không xứng với thiếu gia Thiên Bảo.
- Anh Thiên Bảo đừng bị con nhỏ đó dụ dỗ nữa.
- Nhỏ đó không xứng để nhận được tình yêu của anh.
- Đuổi học Nhã Kỳ.

Một đồng băng rôn của đám học sinh trong trường đang tụ tập lại thành một đồng khi thấy cô bước vào. Và bọn họ không ngừng đọc lớn lên những câu băng rôn đó. Nhưng nhìn chung thì đây đều là đám đàn em trong trường của Bảo Quyên. Và Nhã Kỳ cũng không biết được điều đó. Cô cứ nghĩ chỉ là đám học sinh trong trường ghét bỏ mình và cô cũng không thể ngờ những chuyện khác nữa.

Cô vẫn không quan tâm đến mọi thứ xung quanh. Cô vẫn bước vào trong với niu cặp mắt đang dõi theo mình từng động tác. Dù là những thay đổi rất nhỏ trên gương mặt cô cũng bị họ soi mói.

- Nhỏ đó xem ra vẫn rất bình tĩnh. Cô gái thứ nhất.
- Để tau cho nhỏ xem cái này rồi nhỏ có còn bình tĩnh không. Cô gái thứ hai.
- Để xem lần này trường QUÍ TỘC còn chúc nhỏ hạnh phúc không. Cô gái thứ ba.
- Ông trời luôn rất công bằng. Nhỏ không thể mãi như vậy được. Cô gái thứ tư.

R... é... t... r... é... t hàng loạt ảnh được ai đó đứng trên lầu 5 rải xuống trên đầu Nhã Kỳ.

Cả đám học sinh trong trường không ai bảo ai cùng nhau cúi xuống lượm những tấm hình đó lên xem.

- Thật không vậy... những tấm hình này... học sinh một.

- Anh Bảo bị nó xỏ mũi rồi... học sinh hai
- Loại con gái mất trinh... học sinh ba
- Ôi tội anh Bảo... nghe nói anh Bảo yêu nhỏ này lắm. vậy mà nó dám làm những chuyện này với anh ấy... học sinh tư.
- Được nhận tình yêu ấy đã là may mắn lắm rồi vậy là không biết tận hưởng. Dám đi làm những cái chuyện dơ bẩn này... học sinh năm
- Nhỏ này bị đuổi học cũng đáng lắm. nó ở lại trường chỉ làm ô uế trường mình thôi... học sinh sáu.

.... Và còn rất nhiều lời bàn luận khác... đa số đều là ghét bỏ cô, cũng chẳng có gì ngạc nhiên khi bản thân cô cũng đoán được những lời này khi xem xong bức ảnh đó.

Toàn bộ những tấm hình được ai đó đứng từ lầu 5 rải xuống đều mang nội dung bôi xấu cô. tấm hình chụp cô và một người con trai trong tư thế đang ngủ chung. Nhìn thoáng qua thì không ai có thể không nghĩ người đó là cô. bởi người trong hình có rất nhiều nét giống cô. cô cũng đã hiểu ra mọi chuyện.

- Lại là cô à Bảo Quyên. Có cần phải chơi những trò hèn hạ như vậy không. Tôi cứ nghĩ cô sẽ không dám nữa. nhưng mà tôi đã lầm. Làm một cách kinh hoàng. Để rồi cô xem tôi sẽ khiến cô phải trả giá. Và lần này sẽ không còn nhẹ như mọi lần nữa đâu. Cô khẽ vùi tấm ảnh vào tay mình. Sự tức giận bắt đầu lan tỏa trong cô.

Quay trở về hiện tại.

Cô như sững lại trước những ánh mắt khinh bỉ mà mọi người đang nhìn cô. cô biết nói gì bây giờ đây. Phải nói gì để thanh minh trước toàn trường là cô bị oan. Nói gì khi mà những tấm hình đó đều ở trong tay của mọi người. Dường như không ai không có.

Bởi vì tấm hình được photoshop đến nỗi rất tìm ra những khuyết điểm nên cô biết làm gì đây. Liệu miệng lưỡi của cô có thể đấu tranh lại tất cả miệng lưỡi của thế gian không.

Đôi chân cô như chùng xuống. Cô không thể bước thêm được bước nào nữa. lần đầu tiên trong đời cô bị người khác sỉ nhục thậm tệ như vậy. Mà đây còn là một vấn đề rất nghiêm trọng đối với bất kỳ đứa con gái nào. cô như mất niềm tin thật rồi... cũng giống như cái ngày đó cách đây 5 năm về trước...

- Nhật Minh tại sao lại tàn nhẫn với em như vậy. Cô nói trong những tiếng nói yếu ớt của mình. Bởi cô cũng không thể khóc được nữa. nước mắt cô cũng không đủ để có thể nói lên hết những nỗi buồn của mình khi nghe tin Nhật Minh đã rời bỏ cô đi về thế giới bên kia.

- Giờ thì em cũng không biết mình sống vì cái gì nữa. mục tiu của em khi em đến thế giới này để làm gì vậy. Nếu như đã như vậy thì hãy để em được đi cùng anh. Nhật Minh anh hãy chờ em. Nói rồi cô cầm lấy mảnh vỡ thủy tinh và khứa vào tai mình.

Cô lại chột mím cười cho những giọt máu rơi xuống.

- Hãy chờ em... em đang đến với anh đây... nói rồi hai mắt cô nhắm ghiền lại. Màn đêm bắt đầu bao trùm lên tất cả.

Khi tỉnh dậy cô thấy mình đã ở trong bệnh viện. Lý do là do Nhã Kim đã phát hiện ra và đưa cô vào đây. Và nếu như không nhờ Nhã Kim thì có lẽ cô đã đi theo Nhật Minh rồi. Cứ ngỡ cô đã thoát được cái chết thì cô sẽ vững tin hơn nhưng nào ngờ từ đó trở đi cô bị hoảng loạn tâm lý một thời gian rất dài... và nếu như không nhờ vào câu nói đó thì có lẽ cô đã không thể hòa nhập với cuộc sống như hiện tại.

Giờ cô đang hồi tưởng lại mọi chuyện của 5 năm trước đây. Khoảng thời gian đó cô cứ như sống dở chết dở.

- Mọi người ơi xúm vô đánh con nhỏ đi. Một con cầm đầu trong đám cầm băng rô đó nói lớn.

Nghe được câu nói đó cả bọn cùng kéo vô đánh cô, đa số là người của Bảo Quyên. Vì những người còn lại đa phần là họ sợ Thiên Bảo. Nhưng chỉ cần đám đàn em của Bảo Quyên cũng đã khiến cho Nhã Kỳ phải lặn lội rồi.

- Người thì xúm vô nùm tóc cô giật, tát vào má cô, đánh cô... nhìn thật là kinh hoàng. Cô cũng không thể phản kháng. Một mình cô thì có thể làm gì với cả chục đứa con gái và trong khi đó lòng thù hận của mấy đứa đó đang dâng lên tột cùng với cô.

Cô chỉ có thể cúi xuống ôm lấy gương mặt mình và cứ thế cứ để cho chúng đánh cô... lúc này đầu cô như chẳng còn một cảm giác gì nữa.

- Để xem lần này cô sẽ làm gì. Dám chơi tôi à. Đâu dễ vậy. Một người con gái nở nụ cười nửa miệng đứng từ lâu 5 nhìn xuống.

Cái đầu rỗng toác của cô lúc này chỉ xuất hiện một hình ảnh. Đó là anh... người luôn xuất hiện những lúc cô gặp nguy hiểm... lúc cô đau... lúc cô cần một vòng tay để có thể ôm lấy cô.

- Thiên Bảo anh ở đâu vậy. Mau đến đây đi... cô nói trong cơn đau của mình....

Nhưng đáp lại sự hy vọng của cô cũng chỉ là những cái đánh dã man của bọn con gái đó. Cô cũng chẳng còn sức lực nào để có thể cảm nhận được những cơn đau thể xác của mình. Mà cô đau trong tim mình. Con tim cô như đang nhói lên những cơn đau. Đến bây giờ thì cô có thể trả lời được câu hỏi do bản thân mình

tự đặt ra. Tại sao lúc nào cô cũng hy vọng anh sẽ xuất hiện... lần này rồi đến lần khác... và liệu lần này có như vậy không hay là sự pỏ mặt của anh dành cho cô.

Một lần nữa ánh mắt ai cũng chột dừng lại trước một chiếc limo đen đang tiến nhanh vào sâu trong sân trường. Từng động tác đi xe của anh rất nhanh chóng và dứt khoát.

Một người con trai nhanh chóng bước xuống xe trong nhũ con mắt nguoiwngx một dành cho mình. Nhưng ở anh lại toát ra cái vẻ lạnh lùng đến đáng sợ. Vá nó được thể hiện qua đôi mắt vô hồn của anh khiến ai cũng phải sợ. Nhìn vào nó thì ai cũng có thết biết được chuyện động trời gì sẽ xảy ra. Và ít ai có thể dừng cảm mà nhìn vào đôi mắt mang đầy sự lạnh lùng của anh lúc này.

Anh nhanh chóng bước chân đến chỗ cô. không chần chừ thêm một phút nào nữa.

- Bốp... bốp... anh đánh mạnh vào những đứa con trai đánh cảm những bức ảnh miệng cười cười nói nói.

Nhìn anh lúc này đây không ai là không sợ.

- MẤY NGƯỜI LÀM CÁI GÌ VẬY HẢ . Thiên Bảo như quát lên khiến cho ai cũng phải sợ.

- Anh Bảo anh đừng nên tin cô ta. Cô ta không đáng đâu. Vẫn còn một số đứa con gái miệng mách lẻo lại.

Nói rồi một con nhỏ trong đàn đưa cho nah một tấm ảnh. Đó là hình ngũ của cô và một thằng con trai không rõ.

Anh nhận được tấm hình và không thềm liếc một cái nhìn vào bức ảnh đó. Anh nhnah chóng cảm tấm hình rồi xe nác bắt không chần chừ.

- Tôi cảm mấy người xem những tấm hình này. Mau dọn sạch sẽ chúng đi. Tốt nhất là đừng để tôi tìm ra người đứng sau vụ này. Anh tức giận khiến ai cũng phải sợ. Bởi thái độ lúc này của anh khiến cho ai cũng phải sợ vì lần đầu tiên họ thấy anh như vậy.

Anh cuối xuống đỡ Nhã Kỳ dậy. Nhìn cô như vậy anh càng đau lòng hơn. Cô bắt đầu yếu dần nhưng cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ một người hay ôm cô vào lòng. Cứ như vậy rồi bước đi. Ước gì khoảng thời gian đó sẽ dừng lại mãi. Để cô có thể được người đó ôm mãi vào lòng như vậy. Và cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ người đó bởi vì trái tim cô đang rất cần được sưởi ấm.

- Nhã Kỳ... cô ấy là bạn gái của tôi. Còn ai dám đui học, dám bắt nạt, dám làm những chuyện này nữa không.

Anh khê ôm cô vào lòng rồi nói trước trường. Câu nói khẳng định và cũng là thông báo này khiến cho cả trường nghe như sấm nổ bên tai. Có lẽ ai cũng đã biết chuyện này không sớm thì....